

~~ፖፖፖ ትመጥ~~
፩. የአይጦች ዕድሜ

በአንድኛ ደረጃ ትምህርት ቤት የሚያስተምር አንድ መምህር ማስተማር ስልት ብሎት ኖሮ አርባ አምስቷን ደቂቃ ቀልጾ ሲያበቃ በነጩ ጠመኔ በትልልቁ «የአይጦች ዕድሜ» ስንት ነው ብሎ ጻፈና ተደላድሎ ተቀመጠ። ጉዳዩን ያልተረዱት ልጆች በልጅ አእምሮአቸው አየተረ ባረቡና እኔ እኔ እያሉ ይመልሱ ይመር። መልስ የመሰላቸውን ሁሉ። አንዱ ሆኖ ሲል ሌላው ር ይላል። መምህሩ «አይደለም» እያለ ተረኛውን ያስነሣል። እንዲህ እንዲህ አየተባለ ደቂቃዋ ስትጋልብ ብስጭት ያለው አንድ ተማሪ በመምህሩ ተናጸ በተማሪዎቹ አዘኛ ብድግ አለና «እኔ መምህር» ብሎ እጁን ያወጣል። መምህሩም እንደለመዱት መስሏቸው በሹፊት እሿ አንተ ሲለት መምህር የአይጦች ዕድሜን በተመለከተ ይኸ የድመቶች ጉዳይ ነው፤ እኛ ወደትምህርቱ በንሐድ ይሻላል አለና ከሁሉም ተሽሎ ተገኘ።

*** ዓላማህን ሊያደናቅፍብ ከዓላማህ ሊያወጣህ የሚሞክር ዓላማ የለሹ ሥራ ፈት ሰው ሲያጋጥምህ አብረህ መንገድ መሳት ሳይሆን ልትመልሰው ይዝል። ያለዚያም ራስህን መለየትና ማዳን ይኖርብሃል። በማይመለከተንም የኑፋቂና የክሕደት ጥያቄ መጨነቅና ጊዜን ማጥፋት አይገባንም።

፪. እኚህ የኔታ «ሀ» በል ይለኛል!

አንድ ቀን አንድ ትንሽ ልጅ እመንገድ ዳር በትንንሽ እጆቹ ዐይኖቹን እያሻሸ ስቅስቅ ብሎ ያለቅላል። አንድ ሆዱ አልጨነቀ ያለው መንገደኛ ወደ ሕፃኑ ጠጋ አለና ማመሽዬ ለምንድነው የምታለቅሰው ምንሰ ሆኖ ነው? ሲለው እኚህ የኔታ «ሀ» በል ይለኛል

ሰል ይመልሳል። በሁኔታው የተገረመው መንገድኛ ነገሩን ቀሰል
እድርጎ ታዲያ ምናልባት «ሀ» አትልም እንዴ? ቢለው እሳቸው
መቼ ይተወኛል፤ «ሀ» ሰል «ሀ» በል ይሉኛል «ሀ» ሰል «ሂ» በል
ይሉኛል... እያሰ ብሶቲን በከዘከው አሉ ትንሹና ሰልቸው ማመሹ።

*** እንዳንድ ሰው ሊሠራ የሚገባውን ሳይሠራ በአ
ሳብ ብቻ ይደክማል። የማያስፈራውም ደርሶ ያስፈራዋል። መቶ
እርምጃ በእንድ እርምጃ እንደሚጀመር መዘንጋት ግን የሰብንም።

፫. የዝናቡ ጊዜ

በእንድ መንደር በግ ይጠፋና ሰዎች አውጣጪኝ ይጀ
ምራሉ። ሆኖም ግን ምንም ፍንጭ ይጠፋል። ሽማግሌዎቹ ቁጭ
ብለው መምከር ሲጀምሩ ከመሐል እንድ ሽማግሌ ይነሡና ወዳጆቹ
የጀመርነው ሥራ ውጤት አልባ መሆኑን እየነው። እንደእኔ ከሆነ
ዐዋቂዎቹን ትተን ሕፃናቱን እየጠራን የአውጣጪኝን ሥራ ብንቀ
ጥል ጥሩ ይመስለኛል ሕፃናት እይዋሹም ይላሉ የሽማግሌዎቹ
ጉባኤ በነገሩ ይስማማና ትኩረቱን ሕፃናቱ ላይ ያደርጋል።

የተሰረቀው በግ ጉብቶ በታረደበት ቤት እንድ ሕፃን አለ።
ወላጆቹ የሰረቁትን በግ ለምግብነት አዘጋጅተው ሲያበቁ የእራት
መብያው ሰዓት ይደርስና የሕፃኑ እናት ልጁ ይቀስቀስና እራቱን
ይጠግ ትላለች። አባት ግን እንዲነሱ በልቶ ሳይባሉም የሚቀጥጥር ልጅሽን
ይቀስቀስ ማለትሽ እብደት ይመስለኛል ብሎ በጭራሽ እይሆንም
አለ። እናቲቱ ግን ስጋትህ ሕፃኑ ያወራብናል ከሆነ በእኔ ጣለው ብላ
ስታበቃ እንድ ጣሳ መሉ ውሃ ይዛ ሕፃኑ ወደተኛበት ለመራችና
በላዩ ላይ ቸልሳበት እንተ ተነሥና ራትህን ብላ ዝናቡ እኮ እየዘ
ነበ ነው አለችው። ሕፃኑ በእንቅልፍ ልቡ ተነሥቶ እናቱ ያለች ውን
በእዕምርው ቀርጾ እራቱን በልቶ ይተኛል። ጠዋት ላይ ሽማግሌቶቹ

እዚያ ቤት ደርሰው ሕፃኑን ወደውጪ አውጥተው ይመረጥና ይመርጥ። ማመሽዩ እናንተ ቤት ሥጋ አለአንጸ? ሥጋ በልታችን ላይ ብለው ይጠይቃል። ሕፃኑ ቀበል ያደርግና እኔ ያን ጊዜ ዝናቡ የሆነ ጊዜ በልታለሁ አለ። በቅልታፋና በሚጣፍጥ አፋ ይኼን ሽማግሌ ምቹ እኛ የጠየቅነው የዘንድሮውን እሱ የሚነግረን የአምና ጥረምቱን ልቀቁት ይህ ዋጋም የሰው ብለው ልቀቁት ይባላል።

*** ዛሬም ስለሃይማኖት በቂ ዕውቀት ሳይናረጉ በእንቅልፍ ልባቸው የያዙትን ትንሽና ሐሰተኛ ነገር ተሸከመው አሏት በማስተጋባት ስተው እያሳቱ ያሉትን ወገኖች ቤት ይቀጥራቸው። መጽሐፍ ቅዱስ ግን «አግቢአቤሔር እንዲህ ይላል ብሎ ንገድ ላይ ቁሙ ተመልከቱም የቀደመችውንም መንገድ ጠይቁ መሳ ካሚቱ መንገድ ወይት እንደሆነች አወቁ። በእርሷም ላይ ሐዲ ለነፍሳችሁም ዕረፍት ታገኛላችሁ።» ይላል ት.ኤር ፮፡፲፮

፩. ልሳን

እንደ ኢትዮጵያዊ ካህን ከባሕር ማዶ ለትምህርት ተለቅሳል ከርስቲያን ነን የሚሉት ነጮቹ በእንደ አዳራሽ ተሰብስበው እነ ሀገር ቤቱ ዛር ቤት ሲጫጫሁ ይሰማና የጤና ስላልመሰለው ጠጋ ብሎ ይጠይቃል። ተጠያቂዎቹም «መንፈስ ቅዱስ ወርዶላቸው በልሳን እየተናገሩ ነው» ሲሉ ይመልሳሉ። ሻሽ ባለመጠምጠሙ ትኩረት ሰጥቶ የሚከታተለው ስለሌለ እስኪ ጉዳቸውን ልይ ከበረታሁም ፈተና አቀርቦላቸዋለው ብሎ ወደአዳራሹ ይዘልቃል። መሪ የለ ተመሪ ከመድረኩ ላይና ከመድረኩ በታች ግማሹ ሽር ሽር እስከ ሰፊው ምድር ላይ እየተንፈራፈረ...ከሰው ልጅ ሥርዐት ውጪ በሆነ መልኩ ይጫጫሃል። ኢትዮጵያዊው ካህን እንደ ነገር እሱን አስቦም አልቀረ ፈጸመው ከመዝሙረ ዳዊት ውስጥ መዝሙር

እንደገና በግእዝ ልሳን ልበለውና መተርጉም አለመተርጉማቸውን ልፈትን ብሎ ዘሎ መድረካቸው ላይ ወጣና ከመዝሙረ ዳዊት ምዕ ሬፍ እንደ ላይ ወስዶ በቅድሚያ እየደጋገመ ፍካሬ ፍካሬ ፍካሬ! አለ ቀጠለና

ፍካሬ ዘጸድቃን ወዘጋጥኦን መዝሙር ዘዳዊት ሃሌሉያ

ብዑዕ ብእሲ ዘኢሓረ በምክረ ረሲእን

ወዘኢቆመ ውስተ ፍኖተ ጋጥኦን . . እያለ አስከፍጸሜው

በለቀውና ሲጨርስ ቀጥ ብሎ ቆመ የመድረኩ መሪ ሮሴ ፈረንጅ ርግ መጣና ለእዳራሹ ሕዝብ ሃሌሉያ ጌታ የተመሰገነ ይሁን ብሎ ካስጮሃቸው በኋላ ትርጉሙን ስሙ አለና ይተረጉመው ጀመር። እንዲህ ሲል «እኔ እንደ ጥቁር አፍሪካዊ በነሆኝ መካከል ተገኝቼ ጌታን በመተበሌና በልሳን በመናገሪ እጅግ በጣም ተደስቻለሁ።» ይላል። ብሎ ተረጉመው። እዳራሹ በጨኸትና በጭብጨባ እስተ ጋባ ይኼኔ እትየጽያዊው ቂስ አዝኖ ተሳልቆባቸው ወጥቶ ሒደ።

*** ወገኖቹ በዚህ ዐይነት የማታለል ድርጊት የጠፉ ወገኖቻችን ብዙ ናቸው። ለእነዚህ ነፍሳት መጥፋት ተጠያቂዎች ደግሞ አይታወቅብንም ብለው ባፈጠጠ ውሸት በሃይማኖት ስም በሕዝባችን ላይ የሚጫወቱት ጊዜ የሰጣቸው መናፍቃን ናቸው። መንፈስ ቅዱስ የእውነት መንፈስ ነው። መንፈስ ተሞላን እያሉ መዋ ሸት፣ አረፋ አስኪደፍቁ መንፈራገጥ ቅዱሳንን መንቀፍና መሳደብ ለእኛ አይገባንም። ይልቁንም የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል እንዲህ ያስታ ውሰናል። «ወዳጆች ሆይ! መንፈስን /መምህራንን/ ሁሉ አትመኑ፤ ነገር ግን መናፍስት /መምህራን/ ከእግዚአብሔር ሆነው እንደሆነ መርምሩ። ፩ኛ. ዮሐ. ፬፩

፩. ብልሁ ንጉሥ

በእንደ ሀገር ለንጉሡም ለሕዝቡም ያስቸገረ ሌባ ነበር።
 ንጉሡ ሕዝቡን ሰብስቦ ሌባውን መዘው እንዲሰጡት ቢያገባልው
 ሌባውን የሚያውቅ በመጥፋቱ ሊሆን አልቻለም። ከዕለታት አንድ
 ቀን ታዲያ ንጉሡ በሀገሩ ካለ ሰፊ ሜዳ ላይ ሕዝቡ ሁሉ እንዲሳሰሩ
 አደረገ። እንደወትሮው ሁሉ ዛሬም ሕዝቡ ሌባውን እንዲያውቁ
 ጋልጥና እንዲሰጡ ተናገረ። ግን ምንም ፍንጭ የለም። በዚህ ጊዜ
 በአካባቢው ካለ እንደ ጨለማ ቤት ውስጥ እንደ አህያ እንዲታዩ
 አደረገና ለሕዝቡ የሚገነዘቡትን መመሪያ አስተላለፈ። እንዲህ ሲል
 «እነዚያ ትንሽ ቤት ውስጥ እንደ አህያ ታስሯል። ሁላችሁም በተራ
 ወደቢያች ክፍል እየዘለቃችሁ የአህያውን ጭራ ትጨብጣላችሁ።
 በዚህ ጊዜ አህያው ሌባው ሲነካው ያናፋል ያኔ ሌባውን እናውቃለን።»
 ይላል። በሌባው ምክንያት ሲታወክ የሰነበተው ሕዝብ
 ደስ አለውና ሐደቱ ቀጠለ። ሕዝቡም ሁሉ በየተራ እየገባ የአህያው
 ያዋን ጭራ እየጨበጠ ያውጣ ጀመር። ኹኔታው ቀጥሎ የሌባው ተራ
 ይደርስና ወደጨለማው ቤት ይዘልቃል ከቤቱ ውስጥ ከአህያው
 በስተቀር ምንም የለም። ሌባው ግራና ቀኙን ዐይቶ ተመልካች
 ስለሌለው የአህያውን ጭራ ቢነካ ያጋልጠኛል ብሎም ስላለበት
 እንተ አህያ ሞኝህን ፈልግ ይልና ጭራውን ሳይጨበጥ እንዲሁ ይወጣል።
 በልቡም ሠራሁለት ይኸ ጅል ንጉሥ ይላል። ሕዝቡ ሁሉ
 ድርጊቱን ፈጽሞ ሲያበቃ ንጉሡ ዙሪያውን ካስከበበ በኋላ እያንዳንዱን
 ሰው ወደዙፋኑ እንዲቀርብ እያደረገ የሁሉንም እጅ
 እጃቸውን ማሸተት ይጀምራል። ይህንን ያደረገው ያለምክንያት
 አልነበረም። የአህያውን ጭራ ውድና ልዩ የሆነ ሽቱ ቀበቶት
 ስለነበር እንጂ። ሌባው ሆዩ ሀገር ስላም ብሎ መዳፋን ለንጉሡ
 ይሰጥና ሲሸተት ባዶ ሆኖ ይገኛል... እነዚያማ ያው እርምጃ ይወስድ
 ድበትና ሀገሪቷ በንጉሡ ብልጎት ከመታወክ ዳኝ ይባላል።

*** አበው ሲናገሩ «አውነተኛ ፍርድ አውነተኛ ጽኑ አስኪገኝ ይዘገያል» ይላሉ። በዚህ ታሪክ በገደል መጠቀምን በጥበብ ማስተዳደር ሲልቀውም እናያለን። ሁልጊዜ እጭበርሳሪ እንደሆነ እይዘለቅምና ራሳችንን ወቅሰን ንኢሉ መግባቱ ብልህነት ነው።

፮. ባላገር

የእንደ ሀገር ንጉሥ የሚያስተዳድሩትን ሀገር ዙሪያ ገዢዎችን ለመጎበኘት አስቦ ሰራዊቱን ከእንደ ገዢ ሚና ላይ ይተውና አልባሌ ልብስ ለብሶ እንደነገሩ በሆነች በቅሉ ይተመጥና ወደ እንደ መንደር ይዘልቃል። ከመንደሯ መገቢያ ላይ እንደ ባላገር በገዢ መልስ ገሾውን ተሽከሞ ወደቀው ሲያቀና ይገኛል። ንጉሡም «ባላገር ለሀገሩ እንገዳ ነኝ እባክህ ይህን እካባሊ በቅጡ እንዳ ወቀው በትረፍኝ?» ብሎ ይጠይቀዋል። ባላገርም «ጌታው እርሴም አበቅሎ ላይ እኔ ደግሞ እንደሚያዩኝ በእግራ እያዘገምኩ ነው እንዴት ይሆናል?» አለ ንጉሡም «ና ወደበቅሉዬ ውሳኔ ላረናጥህ» አለው ባላገርም «እንዴ ጌታው ገዢዬን የት ላድርድር?» ብሎ ይጠይቃል። ንጉሡም «የገዢህን ዋጋ ሁለት እጥፍ እድርጌ እሰጥሃለሁ ጣለው» ይለዋል ባላገር ገዢውን ወዲያ ጥሎ ከንጉሡ በቅሉ ላይ ከጎሳ ተፈናጠጠ ባላገር ከንጉሥ ጋር መሆኑን በጭራሽ አላውቀውም። የመንደሩን ውስጡንና ውጪውን እያሟሟ በደንብ ካሳየ በኛው በጎሳ ሰራዊቱ ተሰብስቦ ደጅ ወደሚጠናበት /ወደሚጠብቅበት/ ገዢ ሚና ያመራሉ። የሰራዊቱን በፈረስ ላይ ሆኖ መጠባበቅ ከርቀት ያየውና በንጉሡ በቅሉ ከጎሳ የተፈናጠጠው ልድለኛ ባላገር በነገሩ ግራ ይጋባና ይጠይቃል። «ጌታው እዚህ እካባሊ ንጉሥ አለ እንዴ?» ሲል ንጉሡም «እንዴት እንዲህ ልትል ቻልክ? ቢለው ሰራዊቱን ባይ ጊዜ ነዋ! ጌታው» ብሎ ይመልሳል። ንጉሡም «እመን እዚህ እካባሊ ንጉሥ አለ» ይለዋል «ታዲያ ንጉሡ ማለው ጌታው?» ብሎ ይጠይቃል የዋሁ ባላገር። ንጉሡም እራሱን ደብቆ «እኔም

ዐላውኩትም ባላገር ዝም ብለን ወደ ሰራዊቱ እንጠጋና ሰራዊቱ ከዩ
 ፈረሰ እየወረደ እጅ ሲነሳ እንድ በፈረሰ ወይም በበቅሉ የተ
 ተመጠ ሰው ብቻ ይቀራል። ያኒ እኛም ለዛ ሰው እጅ እንነሳለን፤ ያ
 ሰው ንጉሡ ነውና። ይለዋል። በዚህ ተስማምተው ሁለቱም ወደ
 ሰራዊቱ ያተናሉ። ሰራዊቱ ሁሉ ከፈረሰ ይወርድና ለንጉሡ እጅ ይነ
 ሳል። ንጉሡ ባላገር ወርዶ እጅ ይነሳናል ብሎ ቢጠብቀው ባላገር
 ሆዩ እንኳን ደንግጦ ሲወርድ ቀርቶ ምንም ስሜት አልታየ
 በትም። በሁኔታው የተገረመው ንጉሡ ወዳፈናጠጠው ባላገር ዞር
 ብሎ «ባላገር ንጉሡ ማነው?» ሲለው ባላገር ቀልጠፍ ብሎ «አየ
 ጌታው እኔ ነኝ» አለና አረፈው። ሆዱ ዕያውቀው አይገርምም?

*** ዛሬ ዛሬም የእባቶቻችንን ልታይ ልታይ አለመ
 ፈለግና ትሕትናቸውን የተመለከቱ መናፍቃን «ወንጌል በርቱ
 ልናል» እያሉ እኛ እናስተምራችሁ ሲሉን ይደመጣሉ። ለኢትዮጵያ
 ቤተክርስቲያን ወንጌልን እናስተምር ማለት ድፍረት ብቻ ሳይሆን
 በእግር ራስ እንደማከክ ነው። ዘዱ ፴፪+፯

፫. አይጠቅመንም

በራሳቸው ጊዜ አሁን ውሻ ዐብረው ይሰጣሉ ስሉ። እንዲሁ
የሚሰጥ የሚሸተት ጠፍቷል። ውሻው አሁንም በጠፋ ወድቃለት ቢሆን
ጣየላት ደስታው ነው። ይሁን እንጂ ዐብረው ይገባሉ። ጠቅ ከራቱ
በኋላ በመገነድ ላይ የታሸገ ፖስታ ወደቀ ያሸለ። ሁለቱም በመሰብ
ለአሁንም ተረትዶ ግቡ ይተረጎማል። የተሸነፈ ፖስታ የጥራጥራ ዐይን
ቶችንና የሚገኙበትን ቦታ ከነዋጋቸው የያዘ ሰንጠረዥ ነበር።
«ግብስ» አለች አሁንም ሙከራ ጠላት «የሚገኙት ሥፍራ... ሲሆን እንደ
አንቅብ በብር...» «ወደታች ዝቅ ብለሽ እንብቢው» አለ ውሻው
«አተር» አለች አሁንም አሁንም ትዝ በይ ይላል ሲነበብ ጥራጥራ
እንጂ ሌላ የለም በዚህ ብስጭት ያለው ሥጋ በሉ ውሻ «እንገ
ዲያውስ አይጠቅመንም ጣይው» ሲል አሁንምን እዘነት አሁንም
አይጠቅመንምን ሳታስተውል ጣለችው «አይጠቅመንም ሳይሆን
አይጠቅመኝም» ማለት እንደነበረበት ያወቀው ውሻው ብቻ ነበር።

*** የተከበራችሁ የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ልጆች
ሆይ! የዛሬዎቹ መናፍቃን ስብከታቸው ያው እንደውሻው ነው።
ጽላቱ፣ መስቀሉ፣ ጠበሉ አይጠቅመንም ነው የሚሉት የማይጠ
ቅመው ግን ለእነሱ እንጂ ለእኛ አይደለም። ጠበሉ ለእነሱ ተራ ውሃ
ሲሆን ለእኛ ግን በዛይማኖት የተቀደሰ ጠበል ነው። መስቀሉም
ለእነሱ ተራ ዕንጨት ወይም ሌላ ማዕድን ቢሆን ለእኛ ግን ኃይላችን
ነው። «የመስቀሉ ቃል ለሚጠፋት ሞንነት ለእኛ ለምንድን ግን የእግዚ
አብሔር ኃይል ነውና።» ፩ኛ.ቆሮ. ፩፡፲፮ ስንቶቹ ይህን የውሻ
ምክር ሰምተው በ «አሁን» ጭንቅላት አሰበው የእንገታቸውን
ማተብ የበጠሱ? ቤት ይቆጠራቸው።

፩. ድን ከምን ያድናል?

አንድ መናፍቅ ታላቁን የድንውን መምህር የናቀ መሳሪያ ለት ለጌታ ድን ከምን ያድናል? ሲል ይጠይቃቸዋል። አላቸውም ብለው ለደርገው «አንዲህ ከማለት ያድናል።» አለት ይባላል።

*** ወገኑ ሆይ! ለደር ፍልጥ ሊያስፈልጋትም አሽከራክሮችን ለማድረግ ሊያሳይህ ለሚረዳል? መናፍቅ አንድ ጌታ «አስፈላጊነት የማናት» ማለትና የአባቶችን ጥበብ መጠቀም አትርሳ። ማቴ. ፳፪+፲፭-፳፪

፪. የአለንጋው ጫፍ

ሬብ መቅጣንን ሐረር ሳሉ አንድ በጎ ልምድ ነበራቸው። አቅዳሳ ሲወጡ በዛፍ ጥላ ሥር ተሰብስቦ ወደሚጠብቃቸው ሕዝብ ቀርበው ያለበትን ችግር ሳይፈቱ እኸል ውሃ አይሉም ነበር ይላሉ። አንድ ቀን አንዲት የአቅዳሳው ነዋሪ ሴት የወተት ቅጂን አናቷ ላይ ቲብ አድርጋ በጉዳዩ እየተጓዘች ሳለች አንድ ጥጋዝኛ በፈረሰ ላይ ሆኖ የባላገሯን ቅል ተመቻችቶ ከተቀመጠበት መካከል አናቷ ላይ ብድግ አድርጎ ወተቷን ይጠጣና ቅሉን ወርውሮላት ሽምጥ ይጋልጋል። ያቺ ምስኪን እየሆኑት በዚያው በስፍራው ካለ ቤተክርስቲያን ትገባለች። ያጌ ሬብ መቅጣንን የሰውን ችግር እየፈቱ ሳለ ታገኛቸውና ትሆኑት በቲርጁማን ጉዳይዋን ታስረዳለች። በደር ጊዜ የተባላውን ሬብ መቅጣንን ከፈረሰኛቸው ሁለቱን ወደ ተባለው ቦታ ይልኩና ያን ጥጋዝኛ ይዘውት ይመጣሉ። ፈረሰኛው ወገኑ ለኛ ከሬብ መቅጣን ጋር ካለት መኳንንቶች የአንዱ ልጅ ነበር። ባላገሯ ትጠይቃለች። «ሬብ ነው» ብላ ደርጊቱን ደግማ ታስረዳለች። ልጅ ሲጠየቅ «በግራሽ ዓይኔን ጥብር ያድርገው» ይላል። ሬብ መቅጣንን በቡራያው ወዳሉት መኳንንት እያዩ «በሉ መሳ በሉ» ይሏቸዋል።

ከመኪንንቱ የአንዱ ልጅ በሆነው ጥጋባ ላይ ማን የፍርድ አሳብ ያቅርብ፤ ሁሉም ጭጭ አለ። ወገኖቹንቱ ሽብቦ ያዛቸው፤ የድካ ዋን እንባ ከምንም አልቀጠሩትም። ይልቁንም እየተነሡ «ራስ ሆይ ባረ እኮ ጸም ነው። በዚህ ላይ ልጄ የመኩንን ልጅ ጨዋ የጨዋ ልጅ ነው። ይህንን ድርጊት ይፈጽመዋል ብለን በፍጹም ጥርጣ ሬው እንኳን የለንም።» እያሉ አሰረዱ። ራስ መኩንንም ወደ ቤተመቅ ደሱ ዞረው የሚሉት ባይሰማም በከንፈራቸው እንትስቃሴ የተገሰ ጸውን ጸሎታቸውን አድርሰው ሲያበቁ «ያንን ጥጋባኛ ከፈረሱ ላይ አውርዱት» ካሉ በኋላ «እኔን ወደኋላ አድርጉና ገራና ቀኝ ያኩልኝ የፈረሱን መጠብብጧል አለን። ተተባላችሁ የአለንጋዋን ጫፍ ወደጉርሮው ቁልቁል ሰደዱልኝ» ሲሉ አዘዙ ፈጣኖቹ የራስ መኩንን ባለሟሉች እንደታዘዙት ሲያደርጉ ጥጋባው ጎበዝ ዘርፎ የጠጣት ወተት በእፉ ፍልቅ አላችና ወደመሬት ተደፍታ አዋረደ ችው። በይሉኝታ እውነትን ለመሸፈን የጣሩት መኪንንት ዐፈሩ። ራስ መኩንንም በደረቱ አስተኝተው ጥጋባውን አርባ ካሰገረፉት በኋላ የድሃዋን የወተት ዋጋ በአጥፍ እንዲተካ አድርገው ጉባኤውን ፈቱ ይባላል።

*** አባቶቻችን እንደጠቢቡ ሰሎሞን ከእግዚአብሔር ጋር በመሆን በጥበብ ሲያስተዳድሩ፤ በጥበብ ሲፈርዱ ነበር። ዕውቀት የቱን ያህል ቢጋበስ መንፈሳዊነቱ ካልታከበለት ፍሬ ቢስ መሆኑን ልብ ይላል። እበው «መንፈሳዊነት የሌለው ጥበብ አብደት ነው። ጥበብ የሌለው መንፈሳዊነትም ደልነት ነው» ይሉ ነበር።

፲. እሱ ይቀበለኝ እንጂ

አዲስ አበባ አራዳ ቅዱስ ጊዮርጊስ እንደ የታወቁ የቤተ ክርስቲያን ሊቅ የሥርኩን ጉባኤ ጀማሪ እየተጠባበቁ ነበር። እንደ

መናፍቅ ወደእኚህ መምህር ቀረብ ብሎ «አባቴ ጌታን ተተባለ
የለኝ ለላቸው ምን ለልክኝ ልጄ? ለሉት ያልሰሙ መስለው ሐይ
ጌታን ከልተባለ አንዲቀበሉ ብዬ ነው» ለላቸው «አኒማ ምን
ለትም ለልኝ ለሉን የምቀበልበት ልጄ፤ ለሉ ይቀበለኝ አንዲ» ለሉት
ይባላል።

*** የሚናገሩትን የማያውቁት የማያውቁትን የሚና
ጽት መናፍቅን ቆም ባለው ሊያስቡ ይገባል። የኢየሱስ ወታደር
ነኝ፤ ኢየሱስ ፍትሄ፣ ወደ፣ ንድ። ብሎ መጥኝ ድርጊቱ ልትነት
ቂቶም ሳይሆን ጽርፈትና ታላቅ ድፍረት ነው።

፲፩. የአህያዋ ፍትሐት

ለመንደሩ ሰው ውሃ እየተዳ በሚያገኙት ገቢ የሚተዳደሩ
አንድ ለዛውገት ነበሩ። ሥራቸው ባለቻቸው አንዲት አህያ ለእካ
ባደው ኅብረተሰብ ውሃ በመቅዳት የዕለት ጉርሳቸውንና የዓመት
ልብሳቸውን ተጣጥሮ መሸፈን ነው። ጉልበቱ ከምላሱ ሳይ የሆነ
አንድ ለሌላ መናፍቅ ውሃውን ሊተዳ ሲወርዱና ሲወጡ ከመን
ገድ እየመሰተ ማብሂያ በሌለው ገዢነዝ ሲያውካቸው ይናፋል። ከዕ
ሊታት አንድ ቀን አህያቸው ትምትባቸውና የውሃውን መቅጂያ
እራሳቸው ተሸክመው ማመላለሱን ይቀጥላሉ። በሸክም ውሃ የሚ
ቀዱትን ሽማግሌ የታዘበው መናፍቅ «አባቴ አህያዋ የት ገባች?»
ይላቸዋል «አዩ! አኒማ ሞተች እኮ» ቢሉት «በጣም ያሳዝናል
ለመሆኑ ፍትሐት ተፈጽሞላታል? የትስ ተቀበረች?» አለ። ብልሁ
ሽማግሌም ያንን ማፈሪያ መናፍቅ አትኩረው ተመለከቱትና «አዩ
ልጄ! አህያዋማ መናፍቅ ስለነበረች ለልተፈታችም የጅብ ራት
ሆና ቀረች» ለሉትና እንደ እባብ በጥበብ እናቱን ለሉት ይባላል።

*** መናፍቅን በጥቅስ ጦጣን በዛፍ ለመርታት

መጥከሩ የጥህት ነው። እናም የአባቶቻችንን ጥበብ ማጤን ያስፈልጋል። አሁን የተሸከመችውን አትብላም እንደተባለው መናፍቃን የያዙትን መጽሐፍ ቅዱስ እንበዘው በመረዳት የጥቅሙ ተጋሪ መሆን ያቃታቸው አሳዋኝ ፍጡሮች ናቸው። ለሞተ ሰው የሚደረገውን ሥርዐት አስመልክቶ መጽሐፈ ሲራክ ፃፏል፤ ሺ፩ ማንበብ ብቻ በቂ ነው።

፲፪. ሥልጡኖቹ ድመቶች

አንድ የእንግሊዝ ሀገር ገበሬ ከእርሻ ሥራው በተጨማሪ ድመቶችን አሠልጥኖ በተለያዩ ዝግጅቶች ላይ በማቅረብ በሚያገኘው ገቢ ይተዳደር ነበር። ገበሬው በልደት፣ በሠርግ፣ በምርቃት፣ ብቻ በልዩ ልዩ የደስታ በዓላት ላይ ስልጡን ድመቶቹን በመደዳ ያሰልፋቸውና በሁለቱ የጊሳ እግሮቻቸው ቆመው በሁለቱ የፊት እግሮቻቸው ደግሞ የተለኮሰ ሻማ ይዘው እንዲታዩ በማድረግ ነው ገቢ የሚያገኝባቸው።

ከሰላተት ለንድ ቀን የለንድ ልዑል ሰርግ ላይ ዝግጠው ታዘዙ የተለመደውን ለስደናቂ ትርጉህ እንዲያቀርቡ ይረዳል። ከዚህ በላይ የሆኑት ድመቶች ሻማዎችን ግራና በቀኝ ይዘው ልዑቅ መሽራ ከመሽራይቱ ጋር ለየተደነበ በመሃላቸው በማለፍ ላይ እያለ ለሳዛኝና ለሳፋሪ ከሥተት ተከሰተ።

ነገር እንዲህ ነው ድመቶች ሻማውን ይዘው በግራና በቀኝ ተሰልፈዋል። መሽሮች ከእነአጃቢዎቻቸው በመካከል እያለቱ ነው። ለድምተኛው ግፊቱ በፊት ትቶ ሊዞ ሥልጠናቸውን ድመቶች ይሰታተላል። በዚህ መካከል ድንገት ከማብሰያ ከፍል ይውጣ ከውጥ ይገባ ያልታወቀ ለንድ የደነበረ ወደል ላይጥ ለዳራሹ ውስጥ ይታያል። ይኼን የገበሬው ድመቶች የያዙትን ሻማ ደንና ሰንበት ብለው አሽቀንጥረው ይጥሉና ሁሉም ላይጡን ያግርፋ ደመር ከዚያም ሁለት ነገሩ ትርጉሙ ባለ ዝግጠው ለንድ ነገር ታወሰው ለድመቶች የሻማውን ትርጉህ ሲያለማምድ ላይጥ ላይቱ ማለፍን ለስተማራቸውም ነበር። ትልቅ ሲሰተት።

*** ከረ ለመሆኑ ይህ ዓለም በሚረገጥበት ሁኔታና ከዘር አልያም በሥጋ ለምርትና ምቹት የተሃሳ የእገልግሎት መብራታችንን፣ ጸምና ጸሎታችንን ጣጥለን እንደገበሬው ድመቶች መንፈሳዊ ደስታችንን ወደሐዘን የለወጥን ስንቶች እንደገና ተዋሕዶ የይማናታችንና ሥርዓተ ቤተክርስቲያናችን ከጥንት ለባቶቻችን ደክመውበትና ተጠቅመውበት እንደ ሻማ ተለኩሶ ነው የተሰበገ። በሕይወት በመናችን እንደተለኩሰ ቆይቶ ለሚተገለጸው ትውልድ ወክብር ልናስረዝብ ይገባል።

፲፫. የውሻው ሞት

ተኩላ ውሻና እንዳለ አንዲት ላም ያገኛሉ። እንደው ላም ስርና ከመራት ጥሉ የጤና በማይመስል ቸርነት ውሻን «ሆስ፣ ለን ይለዋል» ውሻውም ያልለፋበት ጉዳይ ላይ የማይሄድ ፣ ሲሰጠው የሥጋዋን ዐይነት በመልክ በመልክ እያደረገ ለ በእኩል ሰፊ መደብ ከፈለገ አኩል የሆኑትን ሦስት መደቦች በሳው እያሳየ «እያ አንዳ መርጠው ይውሰዱ» አለ የሚመረጥ ፣ ስር መርጠው ይውሰዱ የተባለው እንዳለ አኩል የመካፈሉ አበሳጭቶች ውሻውን በክርኑ አደቀውና በነጥጥሉ ከላ ሥጋ ጋር ከተሳቀለው በኋላ ተኩላን «በል አንተ ደግሞ ለሠላት ፣ ለን» አለው። ሁለተኛው ተጂሚ ተኩላ ነገሩ የጤና ሰላል ሰው በጥንቃቄ ጉዳዩን መርምሮ ሲያበቃ ሥጋ ሥጋውን ይደባታ ለጥንት ለጥንቱን ደግሞ በሌላ ቦታ ከምሮ «እያ አንዳ መርጠው ይውሰዱ» አለው። እያ አንዳም በሁኔታው ታው ተደስቶና ፣ መጠበቁ አስፈጻሚነቱን እንዲህ አለ «እያ ተኩላ እንዲህ ዐይነቱን ካፈለ ጥበብ ከየት ተማርኸው አባቱ?» ቢለው እያ ተኩላም ተኩላቱና ዘና ብሎ «ከውሻው ሞት ነዋ! ጌታው» አለው ይባላል።

*** በዚህች ዓለም ላይ ሰው ከክፉም ሆነ ከበጎው ጋር ይማራል። ሰከራው ለባለአለምሮው ጥሩ መምህር ነው። ፤ ገንዘቡ ራሱ ላይ መከራ እያደረገ እኛን የሚያስተምረን። ዚህ ከቃለ እግዚአብሔር በተጨማሪ ዙሪያችንን በመቃኘት መማር ልምድ ሊኖረን ያስፈልጋል። በተቀመጥንበት የሥልጣን ብር ላይ እነማን ነበሩበት? ምንክህ ሠርተው አለቱ? የሚለውን ሰብን ለራሳችንም ለወገናችንም ጠቃሚ ሥራ ሠርተን ለማ ፣ እንሞክር።

፲፩. ጊዜ የለኝም

ሰውየው በደንዘ መጥረቢያ የዛፋን ግንድ ለመቀረጥ ይታገላል። መጥረቢያው እየነበረ ከመመለሱ ውጪ የተፈጠረ ነገር የለም። ይህን ሁኔታ ያስተዋለ አንድ መንገደኛ ሰው ጠጋ ይልና «ወንድሜ መጥረቢያው እኩል ደንዝል አንድ ጊዜ ዐረፍ ብለህ ላል ላል ብታደርገው ጥሩ ነው ይለዋል።» በደንዘ መጥረቢያ እየታገለ ያለው ምስኪን ሰው መንገደኛውን ቦር ብሎ አየውና «እሱን የም ስልበት ጊዜ የለኝም» በማለት በደንዘው መጥረቢያ መቀረጥ ሳይሆን መደብደቡን ቀጠለ።

*** ጊዜን ለመቆጠብ የምናውለውን ጊዜ እንደባህን ልን ቆጥረው አይገባም። የሰውን ምክር መስማት ደግሞ ጊዜን ጉል በትን ወዘተ... ለመቆጠብ እንደሚረዳ ማወቁ ተገቢ ነው። የሰውን ምክር አልቀበል እያልን መከራ እንዲመክረን ለምን እንጠብቃለን?

፲፪. ዝም ብዬ አልሞትም

በጥንት ዘመን አንድ የፐርሺያ ንጉሥ በሁለት ሰዎች ላይ ሞት ፈርዶ ሲያበቃ ለመጨረሻ ጊዜ የምትናገሩት አላብ ካለ ይላችሁት ከምትሞቱ አላባችሁን ግለጹ አላቸው። አንደኛው የሞት ፍርድ ሳይገኝልኝ ምን እያከመኝ ብሎ ያስብና ምንም የምናገረው የለኝም ይላል። ሌላኛው ግን ዝምብዬ ከምሞት ብሎ ያስብና አንድ መላ ያመጣል። ንጉሡ አንድ በጣም የሚወዱት ምርጥ ፈረስ እጃላቸው ስለሚያውቅ «ንጉሥ ሆይ ሺኦ ዓመት ይንገሡ! እኔ የሚ ወዱትን ፈረስዎን ለአንድ ዓመት መብረር ላለማምደው እችላለሁ» ይህ የሚሆነው ግን የአንድ ዓመት ዕድሜ ከተሰጠኝ ብቻ ነው ይላል።

እይዝዎም። መላ ፈጥረን ንስሐ ንብተን ሥጋወደሙን ተቀብለን ነፃ ወጥተን መሞት ይሻለናል። ቤተክርስቲያንም የመዳኛችንን መንገድ አስፍታ እየመበቀችን፤ ፈጣሪያችንም በወንጌሉ በአባቴ ቤት ብዙ መኖሪያ አለ እያለን? ስለምን ዝም ብለን እንሞታለን? እምላካችን ስለ ነፍሳችን ድንኳን የምንመበብበትን መንፈሳዊ ዕውቀት ያድላን። አሜን!

፲፮. ይብረድ

ድሮ ነው በአንድ ሀገር ሰው የመብላት እርኩስ ግብር የተዋሐደው አንድ ሰው ነበር። ከአለታት በአንዱ ቀን አንድ ክርስቲያን እሱ ባለበት ጎዳና አቋርጦ ሲያልፍ አንቆ ይይዘውና እያጣደፈ ወደ ጎረቤቱ ያስገባዋል። ምንድነህ? ብሎ ሲጠይቀው ክርስቲያን መሆኑን ሳይደብቅና ሳያፍር ይገልጽለታል። «እስኪ ያንተን ክርስትና እየዋለሁ» ይልና ተቆራርጦ የተቀቀለ የሰው ሥጋ ከነእንፋሎቱ ያቀርብላታል። በመተጠልም ሰይፍ ታጥቶበት «ቡ» ይለዋል። ያ የጫነቀው፤ ግን መለኛ ክርስቲያን አልበላም ቢል ይሞታል። ልብላ ቢልም እርም ነው። ስለዚህ ዘደና «አሺ እየላለሁ ግን ይብረድ» ይለዋል። «አሺ ይብረድና ትበላታለህ!» ብሎ ይቆማል። ይቺን ከፍተት ያገኘው ታማኝ ክርስቲያን ወደእግዚአብሔር ይጸልያል። ከገባበት

ፈተና እንድታወጣው እመቤታችንንም ይማጸናታል። በመጨረሻም ውጤቱ ተቀየረ ያጨካኝ ሰው መናገር ጀመረ። «ወንድሜ ሆይ እንተ ታላቅ ሰው ነህ ይብረድ በማለትህ የእኔንም ልብ አበረድከው። ይህን ክፉ ነገር ላደርግብህ አልፈልግም በሰላም ሒድ» ብሎ አሰናበተው ይባላል።

*** ዛሬም የሁለትና ከዚያም ያነሰ ደቂቃና ሰከንድ ትዕግሥት እያጣን ነገር ማብረድ እየተሳነን የማይተካው ሕይወት ሲያልፍ፣ ትዳር ሲፈታ፣ ልጆች ሲበተኑ፣ ንብረት ሲወድም እናያለን «ክርስቲያን ሆይ ሰፊ ነገር አላፊ ነውና» ሁሉንም በትዕግሥት እናድርገው። በዕለቱ ያልተግባባዝነት ነገር ቢኖር በይደር እንደው እንጂ ተጣልተን እንለያይ።

፲፯. ቆጥሮ መረከብ

በገጠር የሚኖር አንድ ተማሪ ት/ቤት ሲዘጋ እዳይጦዝን በማሰብ እጎቱ ጥቂት ዶሮዎችን በሣጥን አድርጎ ይልክላታል። ልጁም መኪና ተራ ሒዶ ሣጥኑን ይረከብና ተሸክሞ ጉዞ ሲጀምር ያደናቅፈውና ሲወድቅ ሣጥኑ ተሰብሮ ዶሮዎቹ በየእቅጣጫው ይወጡና እግራ አውጪኝ ይላሉ። ልጅ ሆይ እያባረረ እጁ የገባውን እየያዘ ሰብስቦ ሣጥኑ ውስጥ ይክትና እቤት ሲደርስ መቁጠር ይጀምራል። ዶሮዎቹ ጽፈኛ ነበሩ። ወዲያው ወደእጎቱ ደብዳቤ ይጽፋል። «እጎቱ የላክልኝ ዶሮዎች ደርሰውኛል። ነገር ግን ከመንገድ ላይ ወድቂ ሣጥኑ በመሰበሩ እና ዶሮዎቹ እንዳለ በመበተናቸው በሰንት ድካምና ልፋት ጽፈኛ ዶሮዎች ብቻ እጄ ሲገቡ ሌሎች ጠፍተው ቀርተዋል።» ይላል። እጎቱ በገዢ ተገርሞ «ልጄ በደረሰብህ ነገር በጣም አገዛዥህ። እይቃህ እኔ የላኩልህ ዶሮዎች ግን ፲፩ ብቻ ናቸው።» አለው ይባላል። እግዲህ እግዚአብሔር ያሳያችሁ ልጄ የሰው አጥር እየዘለለ የመንደሩን ዶሮ ሁሉ ሰብስቦ ሲያበቃ እንደገና ወደእጎቱ

የሐዘን ደብዳቤ ይጽፋል። እዚህ ላይ ልብ ልንለው የሚገባ ነገር ቢኖር የልጅ ስህተት ያረዎቹን ቆጥሮና ለይቶ አለመተባበሉ ሲሆን የራሱን ለይቶ ባለማውቁ የመንደሩን ዶሮ አግባብብሶ ወስዷል።

*** ባሪያም የቤተክርስቲያናችንን ዶግማና ቀኖና ሰፍሮና ቆጥሮ መረከብ ሲገባ ባለማውቅ የሌሎችን ስነግብረታዊ እንዳንገዝ ልንጠነቱት ያስፈልጋል አባት ቆጥሮ ሲያስረከብ ልጅም ቆጥሮ ከረከብ እንክርዳዱ ቦታ የለውም።

፲፮. ዐዋጅ.....! ሽማግሌ እንዳይፈጅ

በአንድ ሀገር ውጣት ንጉሥ ነገሠና ከሽማግሌዎች ጽመሥራት እንደማያስፈልገው ወስኖ የሀገሩ ሽማግሌዎች ሁሉ እርምጃ እንዲወሰድባቸው «ዐዋጅ! ሽማግሌ ይፈጅ» ብሎ ዐዋጅ አሰነፈ። የጉጉሁ ሰራዊት በየቦታው ተሰማርቶ ዐዋጁን ይተከበረው ዋለ። ከንጉሥ ባለሟሉች ሁለቱ ግን «ባሪ ሽማግሌዎችን ፈጅተን ይህ ጅን ሀገር ያለሽማግሌ ብሄስተራትና ነገ ከእኛ አቅም በላይ የሆነ ትግር ገጥሞን ሽማግሌ ቢያስፈልገን ምን ሊውጠን ነው።»

ለማንኛውም እንደ ሽማግሌ ጥሩ ቦታ ብንደብትና የሚሆነውን ብንጠብቅ ይሻላል።» ሲሉ ተማከሩ ተማከረውም አልቀሩ እንደ ሽማግሌ ወስደው ምሥጢር እንዲጠብቅ ነግረው ስንቁን እያ ዘጋጁ ሊያቀብሉት ተስማምተው ጥሩ ቦታ ይበቁት። ከዕለታት በእንደ ቀን ወጣቱ ንጉሥ ከዙፋኑ ላይ ተቀምጦ እኩዮቹን እያወያየ ሳለ ከየት እንደመጣ ሳይታወቅ እንደ ረዥም ዘንዶ ንጉሡን ከተቀመ ጠብቅ ወንበር ጋር ጠምጥሞ/ተጠምጥሞበት/ አፋን በንጉሡ ዐይኖች ትክክል አድርጎ ቀጥ አለ። የንጉሡ ዐይን መቁለጭለጭ ጀመረ። አጃቢዎቹ ጎራዶያቸውን ሲያገሱ ንጉሡ በዐይኑ «ዕረፋ አደጋ ቦታደርሱብኛላችሁ» አለና አስተዋቸው። አሁን ሁሉም መፋጠጥ ብቻ ሆነ። ይኸኔ እነዚያ የተማከሩ ባለሟሉች የደበቁትን ሽማግሌ ርጠው ጠሩትና ነገሩን አሳዩትና «አስኪ መላ በለን» ሲሉም ተማ ፀጉት ሽማግሌውም ባስቸኳይ እንቁራሪት ተፈልጎ እንዲመጣ አዘዘ። የንጉሥ ትእዛዝ ነውና ወዲው አመጡለት። ሽማግሌውም እነ ዚያን እንቁራሪቶች ከዙፋኑ ሥር ባለው ምንጣፍ ላይ ዘረገፋቸው ዘንዶውም እነዚያን ነፃነት ለመለቃቀም ንጉሡን ትቶ መሬት ወረደ። ይኸኔ ሽማግሌው በሉ ገደሉት ሲላቸው የንጉሡ ሠራዊቶች ቀጥ ቅጠው ገደሉት። ይህንን ሁኔታ በድንጋጤና በሰቀቀን ሲከታተል የነበረው ንጉሥ ወዲያው ከዙፋኑ ላይ ተነሥቶ «ዐዋጅ! ዐዋጅ ሽማግሌ እንዳይፈጅ!» አለ ይባላል።

*** ካሰራጀ በኋላ ቢሆንም ከሲኦተቱ ግን ተምሯል። ስሜትን ብቻ ማዳመጥና በጡንቻ ማሰብ አደጋው የከፋ ነው። ዕድሜ ት/ቤት ነውና ከዚህ ልዩ ት/ቤት በማዕርግ የተመረቁትን ባለነጭ ዘውድ አባቶቻችን እናከብራቸው።

፲፬. እንቺ ነሽ እንዴ!

የአራዊቱ ሁሉ ንጉሥ የተባለው እንበላ በእንቁራሪት

ጨከት ሲደነገገና ሲለጋ ይኖር ነበር አለ። በልቶ መጥፋትና በረዳ ካለበት ቦታ እንቁራሪቷ የታደለችውን ጨከትን አገደ። ለቀው እያለገበላ ሆኖ ብርግግ ይልና «ይኸ አውራ ግፍ ጨከቱ እንዲህ ያስደነገገውን በአካል ባዮው ምን ልሆን ነው?» አንድ ቀን አተኛብበት መጥቶ ጉድ እንዲያደርገኝ እያለ ሲለክክራል። ከዕለታት አንድ ቀን ውሃ ሲጠጣ እውንዝ ወርዶ ህልድ ልማደኛ ጫኪ ፍጡር ዐያት። እንቁራሪቷን ከቁም ነገር ሲጥራት ውሃውን በመጠጣት ላይ ሳለ አንድ ጊዜ ጨከትን አቀኘው። አገላለጽ በጨከት በደነገገገም በትንሹቷ ደንቀት የሚበራቱን የሰቀቀን ነገር አስታውሶ ሰላናደደችው ወደእንቁራሪቷ ተገባ «አዝኜ ነሽ እንዴ? ያን ያህል ስታስጨንቁኝ የነበርኸው ውበራት እገርቼ እያሟሟ ጨፍልቋት እሸዋው ውስጥ ተቤራት።

*** ዛሬም በርቀት የምንፈራቸው በጥልቀት ነፃ ስንመረምራቸው ግን በጣም ተላል የሆኑ ጠቡ ነገሮች እኛ ህጡረትን ፍርሀታችንን አውልቀን ጥለን እንያቸው ይልቁኝ የሆኑ ፍቃን ባዶ ጨከት ሳያሸብረን ማንነታቸውን ተጠግተን መረገን ገልጻቸውን ስንረዳ «አናከተናችሁ እንዴ ወንጌልን እንጠቃለን እያላችሁ የምታደናግሩን» ልንላቸው ያስፈልጋል። እነዚህ ቻችን የወረሰነውና የተማርነው ፍርሐትን ሳይሆን ጥቂት መሸሸን ሳይሆን ለቆመለት ዓላማ መሥዋዕት መሆንን ነው።

፩. እርቆ ማሰብ

በቀድሞ ራሼያ ውስጥ አንድ ሽግግል ራሼያዊ ጭርቅ ፍር አየተገዝ ነው። አጠገቡ አንድ ሽባላ ውጣት ተተምጋል። ሽግግሩ የትግባህ መጠጫያውን ፒፓ አውጥቶ በከፊሩ ሁኔታ ከሆዝ በጋላ አንዴ የደረቀን ሌላ ጊዜ የጉቱን አንድ ጊዜ በሰው ኪሶች እየደባበሰ ይፈትሻል። በዚህ ሽግግር ተገሽ ቀይቶ ሲሆን

እንደማዘን ብሎ ፒፓውን ከከንፈሩ ሊያላትት ሲል ከጎኑ የተቀመጠው ወጣት ሽማግሌው ክብሪት ያልያም ላይተር እንደሚፈልግ በመረዳት ፈጠን ብሎ ላይተር ያወጣና ይኸው «ፋዘር» በዚህ ይለኩሉ ይለዋል። ሽማግሌው ግን ኮስተር ብሎ «አመሰግናለሁ ግን አለኩስም» አለው። «አላት እየፈለጉ መስሉኝ?» አለ ወጣቱ። «አዎን» አለ ሽማግሌው «ታዲያ ለምን እይለኩሉም?» ሽማግሌውም ወጣቱን ከእግር እስከራሱ ዐየውና እርቆ በማሰብ እንዲህ አለው። «አሁን እንተ ላይተር ብታውሰኝ በዚህ የተነሣ ተግባብተን ልንቀራረብ እንችላለን። ሀገራችን ስንደርሱ ደግሞ አድራሻ ልንለዋወጥ እንችላለን ከዚያም እንተ የእኔን እኔም ያንተን ቤት ልናይ እንችላለን። ያን ጊዜ ያለእናት ያላደካትና የምሳሳላት እንዲት ውብ ልጅ ስላለችኝ እሷን ልታማግጥብኝ ትችላለህ» አለው ይባላል።

*** ያላወቁ አለቁ ይሏል ይኸው ነው። አምላካችንን ቢሆን በቅዱስ መጽሐፋችን «እንቁዎቻችሁን በእርያ ፊት አትጣሉ» ብሎን የለ ዛሬ ስንቶቻችን ነን በማናውቀው ሰው የሻይ ቡና ግብ ዝና በማናውቀው ሰው የሰጦታ ጋጋታ ከማንወጣው ዐዘትት ውስጥ የገባን በተለይ ሴቶች እንቶቻችን ላይ የሚደርሰው በደል ብዙ ነው። ስለዚህ እርቆ ማሰብን ልምድ ልናደርግ ይገባል። «አይመጣምን ትተሽ ይመጣልን ባሰብኸ» እንዲሉ።

፳፩. እሱን እንተ አስብብት

በድሮ ጊዜ ትልቁና ሽማግሌው አሞራ ልጁን ያስጠራውና ምክር ብጤ ይነግረዋል። ልጁ ይህን የምመክርህን ምክር በልብህ ውስጥ አኑርልኝ ብመሬትና በዛፍ ላይ ዐርፈህ ሳለህ ማገኛውም ሰው ወደመሬት ጎንበስ ሲል ብታይ በፍጥነት መብረር አለብህ። ምክንያቱም ጎንበስ ያለው ድንጋይ እንሥቶ እንተን ለመምታት ነው አለው። የአሞራው ልጅ ከምክሩ በኋላ ጥያቄ ለአባቱ አቀረበ

እኚ አባይ ግን እኔ አስቀድሞ ድንጋይ በብብቱ ወይም በህይወት ገዝብ ሳይል አውጥቶና ወርውሮ ቢመታኝስ? አለው። ላይ ልጄ እኔ የራሴን ዘመን መከርከህ እሱንም አንተው አስጠበት ወይ ዘመን ግን እንዲህ ዐይነት ክፋት የለም ነበር። አለው ይባላል።

*** የኢትዮጵያ ቤተክርስቲያን ጥንታዊት፣ ታላቋት፣ ቤተሰባትና ለማናዊት ናት። በዚህች ቤተክርስቲያን ስገር የማርነውገና የምንገረውን ከገጽ ምንጭ የተቀሳ ቃለ እግረኛ ቤተሰብ እንደያ ክፍለ ዘመን ሥልታቸውን እየቀያየሩ ከሚያስቱ መናፍቃን ለመጠበቅ የእባቶቻችንን ጥበብ ከእኛ ዘመን ጋር በማዋሐድ መትጋት አለብን። በቅዱስ መጽሐፋችን «ዘመንን ዋጁ» ተብሎ ተጽፏልና።

፩፻. እዚህ ሰፈር አይደለሁም

በአንድ ሀገር ሁለት አብዶች በጠራራ ፀሐይ ይከራከራሉ። ሁለቱም እህል ውሃ የማያሰኝ ፋላ ይዘዋል። የክርክራቸው ርእሰ ጉዳይ ፀሐይዋ ናት። አንደኛው አብድ «እሁን ከሌሊቱ ፤ ሰዓት ነው! ካለመንክ ይኸው ጨረቃዋ ይላል።» ሌላኛው አብድ አይደለም። «ከቀኑ ፤ ሰዓት ነው! ይህኛው ጨረቃ ሳትሆን ፀሐይ ናት» ይላል። በዚህ ሁኔታ ሲግገቱ አንድ መንገደኛ አጠገባቸው ይደርስና እንዲያውም እሱ ይጠየቅ ብለው ሁለቱም አብዶች እየሮጡ ወደ መንገደኛው ተጠጉ። «ይህኛው ፀሐይ አይደለችም?» አለ አንዱ አብድ ሁለተኛው ቀጠለና «ይህኛው ጨረቃ አይደለች?» አለ። «ለደለችም ከቀኑ ፤ ሰዓት ነው!» አለ የመጀመሪያው አብድ «እኔ አይደለም ከሌሊቱ ስድስት ሰዓት ነው» አለ። ሁለተኛው። እኚ እሱ ይመስክር ተባብሰው ዝም አሉ። መንገደኛው ጨረቃነች ቢል ፀሐይ ነች የሚለው በያዘው ፋላ አይለቀውም፤ ፀሐይ ነች ቢል ደግሞ ጨረቃ ነች ባዩ የማይለቀው ሆነ። ስለዚህ አውጥቶ አውርዶ ወዳጃቹ እንደ እዚህ ሰፈር አይደለሁም ሌላ ሰው ጠይቁ ብሎ ተገላገለ ይባላል።

*** የተጠየቅነውን ጥያቄ ሁሉ እንደመግለጽ ሕመሙን የጥምና ህዜ መሰረን ለንመረምር ይገባል። ዘርዘሩን እያውሮ የሚጠይቁትን የተገኘላ ጥያቄ ሁሉ እንዲት ይመልስ እንደ ህዜ መዘንጋት የለብንም ተረፈ እየሠራ መናፍቃን ግራም አሉብን።

፩፫. እኛን ለመብላት ነው

በጥንት ህዜ ሁለት ወሳኝ ክፉኛ ይጋጩና በጨዋ ውጊያ በከራንቻቸው ይቦጫጫቱ ደመር። ጠባቂ ለጠረፈ ሌላ ምድር ስት ጨነቅ ከበላያቸው ደግሞ ጠባቂ ዲሊ ለሞሮች የተግባሩ ጥያቄ ሕመሙን ዘንጠል ማንኛባቸውን ተገለጽቶ። ይኸው የእሞሮችን ማንኛውንም ያጠነው እንደነበረው ውሳኔ ጠባቂን አረታግሞ ለማንኛውም እንደ እነዚህ ለሞሮች ምን ነክቷቸው ነው ከበላያችን ለማንኛውም የሚጠይቅ ሲል ለላኛውን ውሳኔ ይጠይቃል። ተጠባቂው ውሳኔ ለእነዚህ ለሞሮች የሚከታተሉት የእኛን ድብድብ ሲሆን የሚጠይቁትም የእኛን ሞት ነው። ከሁለት እንዳችን ወይም ፀላታችንም ለንጽግ ይቦጫጭቁንና ይበሉናል። አለው የመጀመሪያ ጠባቂ ውሳኔ ተባብሮ እድርን እንዲህ ከሆነ ታዲያ እኛ መግለጻችንን ለምን እንጠይቃለን? ሲል ይኸውም ውሳኔ በእሳብ ተሰማምቶ ሁለቱም መሳቸውን ትተው በፍትህ ተነሥተው ተጓዙ። ይኸውም የእኛ ዲሊ ለሞሮች ምን የሚጠይቁትና የሚጠባባሉት ስላባ ለእነዚህ ተረታተኝ ይባላል።

*** መገናኛ ሆይ! ሃሬ በግልጽ ላይ ያለውን ሁለትና ሽብር ስንመለከት እየሆነ ያለው ይኸው ነው። በእንደ ለላላ ለላላ ሲከብር ማየቱ የተለመደ ነው። እርስ በእርስ የተግባራት የተለሉ ረፋችሁ እስኪ መለስ በሁሉ የጠባቂን ድግፍ ለመመልከት የግብር ወጪቱን ምን ሆነ? ማን አለን? ማን ተጠቅሞ መሆኑን ለእኛ የእርስ በእርስ ጠባቂ ነፍሳችንን ጠር ሲላል ለማውረድ የሚጠይቁ

ጥንተ ጠላታችን ዲያብሎስ የመጀመሪያው ተደሳች መሆኑ እያጠ ራጥርም። ስለዚህ እኛው እንታረቅ፤ እኛው እንስማማ፤ እኛው ለእኛው እንወቅበት።

፳፩. ምክር በመቶ ብር

እንደ ፈላስፋ በዋና ዋና ጎዳናዎች እየተዘዋወረ እንደ ምክር በእንደ መቶ ብር የሚገዛ እያለ ይለፍፍ ነበር። ሰው ሁሉ ነገሩን ጉዳይዬ ሳይለው ይቆያል። ከዕለታት በእንደኛው ቀን ንጉሠ ይህን የፈላስፋውን ድርጊት ይስሙና ያስጠሩታል። በመቀጠልም «እንተ ፈላስፋ ይኼ በመቶ ብር እሸጠዋለሁ የምትለውን ምክር ንገረኝና እስኪ ልስማው» ይሉታል። ፈላስፋውም «ንጉሥ ሆይ በቅድሚያ ገንዘቡን እንዲሰጡኝ ትእዛዝ ያስተላልፉልኝና ወዲው ምክሩን እነግርዎታለው» ይላቸዋል። ንጉሡም የጠየቀው ብር እንዲከፈለው ለባለሥልጣናቱ ትእዛዙን አስተላልፋለት። ፈላስፋውም ምክሩን ቀጠለ «መጨረሻው ምን እንደሚሆን ሊታስብ ጥጽ ውንም ነገር ለመጀመር አትሞክር» ይላል ምክሩ በማለት ምክሩን አስተላለፈ። ንጉሡም ፈላስፋውን አሰናበተው። ምክሩን በሚሞገስበት ሳህን በሚጠጠብበት ጽዋዕ በሚታጠብበት ዕቃ ሁሉ እንዲጻፍ አስደረጉት። ከዕለታት በእንደ ቀን የንጉሡ ታማኝ አገልግሎት ከሆኑት ሁለቱ ንጉሡን ለመግደል አሴሩ። የንጉሡን የቅርብ ጋሻ ጃግራ ጠርተው ንጉሡን በመግደል ከተባበራቸው የጠቅላይ ሚኒስቴርነቱ ቦታ የእሱ እንደሚሆንም ቃል ገቡለት። ሽመቱ ያንኡ ጋሻ ጃግራም በነገሩ ተስማማና ከንጉሡ ጋር ለብቻው በሚሆንበት ምቹ ጊዜ ንጉሡን ወግቶ ለመግደል አስቦ ደሙ በወለሉ ላይ ተን ጠላጥቦ እንዳያሲዘው ለደሙ መደቀኛ የብር ሳህን ሲገኝ በወሰደው እንደ ጥቅስ ተጽፎ ተመልከተ «መጨረሻው ምን እንደሚሆን ሊታስብ ማገኛውንም ነገር ለመጀመር አትሞክር» ይላል። የንጉሡ ጋሻ ጃግራ ነገሩን ማጠኑን ጀመረ ለባባሉን እያደነተ «አውነት እኮ

ነው! አሁን እኔ ንጉሡን ገድዬ ከእነዚህ ሰዎች የሚጠብቀኝ ምን እንደሆነ በምን ዐውቃለሁ? ንጉሡን የገደሉና ያስገደሉ ለእኔ ነፍስ ይራሩልኝ እንደሆነ በምን አረጋግጣለሁ? ስለዚህ...» እያለ በውስጡ ሲያወራ የያዘው የብር ሳህን ከእጁ አምልጦ ከወለሉ ላይ በመውደቁ ንጉሡ ስምተው ዞር ሲሉ ጋሻ ጃግሬያቸውን ሾተሉን በእጁ እንደጨበጠ ያዩታል። ሁኔታው ያላማራቸው ንጉሥ በጥር ጣሬ ዐይን ሲያዩት ወዲያው ከአግራቸው ሥር ይወድቅና ይቅርታ ጠይቆ ከሥር መሠረቱ ጉዳዩን ሁሉ ዘርግፎ ይነግራቸዋል። ንጉሡ በሁኔታው ተደንቀው ያ በ፪ ብር የሸመቱት ምክር በገንዘብ የማይተመነውን ሕይወታቸውን ስላተረፈላቸው ተደስተው ባሉ ሩባቸው በሁለቱ ባለሟሉቻቸው ተገቢውን አስተዳደራዊ እርምጃ ወስደው ለጋሽ ጃግሬውም ምሕረት ሰጥተው ሲያበቁ ምክሩን ግን በየአደባባዩና በየግለሰቡ ቤት ሳይቀር እንዲጸፍ ዐወጁ ይባላል።

*** እስኪ ቆም ብለን ውስጣችንን እንጠይቅ እያንዳንዳችን የምንሠራውን ሥራ ምንነት እናውቀዋለን? በተለይ በመንፈሳዊ ሕይወታችን ለምን እንደምንጸም፤ ለምን እንደምናስቀድስ ወዘተ...የምናውቅ ስንቶቻችን ነን? በመንፈሳዊ ሕይወት ለምን እንደምንሠራ ምክንያቱን! ለማን እንደምንሠራ ባለቤቱን ካላወቅን ሥራችን ሁሉ ከንቱ ነው። ሁሉም ማስቀደም ያለብን የሚታየውን ሳይሆን የማይታየውን፣ የሚጠፋውን ሳይሆን የማይጠፋውን፣ ጊዜያዊውን ሳይሆን ዘላለማዊውን መሆን ይኖርበታል። ፊሊ. 1፥13፡-፩ ተብሏል።

፩፩. ከድጡ ወደ ማጡ

በጥንት ጊዜ ጉልበታቸውን ሸጠው የሚያድሩ ሁለት የሴት አሽከሮች ነበሩ። እመቤቷቱ አሽከሮቹን ሌሊት እንዲነሡ እያረገች ታሠራቸውና ማታ እምሽተው ይተኛሉ። እመቤቷቱ እንደ ቀን ተሳህታ

እርፍዳ ቀስቅሳቸው እታወቅም። ሁለቱ የሴት እሽከርጃ ግን
 ቢሩን ሲያጠኑት እመቤቱን በዚያ ሰዓት የሚያስነግት ለግብፁ
 ውስጥ ያለው አውራ ደር በሰዓቱ እየፎካ መሆኑን ደረሰባት።
 ከምንጩ ማድረቅ ነው አሉና ሌሊት መነግት የሰለቻቸው እኩ
 ሮቿ አውራ ደርውን እርደው ለአንድ ቀን የምግብ ዝግጅት እቶ
 ረቡት። የአውራ ደርውን ያለመኖር ያወቀቸው አሳሪያቸው ሳልቀስ
 ቅሳቸው እንቅልፍ ይጥሰኛል በሚል ስጋት እየባነነች በፊት
 ከምታስነግቸው ቀደም ባለ ሰዓት ትቀሰቅሳቸው ጀመር። «ትሻልን
 እምጥ ብዬ ትብሰን ወለድኳት።» እንደተባለው የሰዎቹ መላ የባህ
 ውን እምጥቶ አረፈው።

*** የአንዳንዶቻችን መፍትሔ ችግሩን የሚፈታ
 ሳይሆን ከድጡ ወደ ማጡ ዐይነት ነው። ስለዚህ ከደረሰብን ችግር
 አንጸር መፍትሔ ስናስብ ቆም ብለን ማውጣትና ማውረድ ይመስ
 ትብናል። ሳያሰላስሉ ውሳኔ ላይ መድረስ ሁሉም አደጋ አለው።

፩ኛ. በስም የክብር

አንድ እስክንድር የተባለ ገጥሥ ንጹህና ውጊያ ነበረበት።
 ወደ ጦር ሚዳው ሔዶ ወታደሮቹንና ውሏቸውን እየገባ ሰለ

ከርቀት እንደ የሚሮጥ ወታደር ያያል። ሩጫው የሸሽት ስለነበር የጠላት ይሁን የሱ ወታደር ከርቀቱ የተነሣ መለየት ስላልተቻለ እጠገቡ ያሉት ወታደሮች ይዘው እንዲያመጡለት አዘዛቸውና ይዘውት መጡ። ንጉሡ ወታደሩን ትክብሎ ተመለከተውና «ከጠላታችን ወገን ነህ? ወይስ ከእኛ ወገን ነህ ወዳጄ?» ብሎ ጠየቀው። ወታደሩም «ኼረ የእርስዎ ወታደር ነኝ ንጉሥ ሆይ» አለ በፍርሀት «ለመሆኑ ስምህ ማን ነው?» ሲሉ ጠየቁ ንጉሡ ወታደሩም ቆፍጦን ብሎ «አስከንድር እባላለሁ ወታደር አስከንድር» አለና መለሰ። ንጉሡ እንደማዘን እንደመተከዝም አሉና «አስከንድር! ወይ እንደኔ ተዋጋ ያልያም ስሜን መጠላለሱ አሉት ይባላል። ድንቅ አባባል ነበር።

*** ወገኖቹ ዛሬም ስንት ሰው አለ መሰላችሁ ስሙ ከርስቲያን ሆኖ ግብሩ የአሕዛብ የሆነ። ከሥራችን በፊት ስማችን መቅያም የለበትም። ሥራችን ስማችንን ይጋለጽ እንጂ በስማችን ብቻ ልንጀነን አይገባም። ከርስቲያኖች ነን! ከሆን ደግሞ እንደ ቀደመት ከርስቲያኖች ልግር ያስፈልጋል። በስም የከበረ በውጋ የሰነረ የለም ይሉናል አበው።

፳፯. ላም ባልዋለበት...

በእንደ ገዳም የሚኖር ጀማሪ መነኩሴ የሥጋ ፈቃዱን መግታት ያቅተውና በዕለተ ረቡዕ በጸም ቀን ማለት ነው እንቁላል ጠብሶ ለመብላት ያስባል። ያቺን እንቁላል ሰብሮ ጠብሶ እንጻ ይለላት ሽታዋ ብዙ መዘገብ ሊያመጣበት ሆነና ተጨንቆ እንደ መላ አመጣ። ጥረዋን እንቁላል በግራ እጁ ከፍ አድርጎ ይዞ በቀኝ እጁ የሚንቀሳቀሱ ጧፍ ይዞ ከእንቁላሉ ሥር እያበራ እንቁላሉን በቅር ፊቱ ውስጥ እያለ ለመጥበስ ይጥክራል። በዚህ ጊዜ የገዳሙ አበ ምኒት (ሰብተዳዳሪ) ያረሰበትና ምክው ልጄ ምን እያረከ ነው? ብለው በማስተዋዘን ቢጠይቁት «እባቱ ሰይጣን አስቶኝ እኮ ነው» አለና

አረፈው። ሰይጣን ድርጊቱን በትርብ ርተት ይከታተል ነበርና ተገልጾ
 «እርሱ እኔ የለሁበትም እንዲያውም እንዲህ ዐይነቷን የእንቅልል አገልግሎት
 ባለበት ዘዴ ያለዛሬም ዐላየኋትም» አለ ይባላል።

*** እጅግ የተወደዳችሁ ምዕመናንና ምዕመናት
 ምሥጢሩ ሲገኝ በሰይጣን መፈተን እኩ ብቃት ነው። የራሳችን የሥጋ
 ፈቃድ እያንከባለለን በሰይጣን እያላከከን መኖሩ የሚያዋጣ እይ
 ደለም። አስቀድመን የሥጋ ፈቃዳችንን ድል እንድንሳ። ቀጥሎ የእኛ
 ልምን እምርት እናሸንፋለን። ከዚያ ሰይጣንን መዋጋት እንችላለን። ያለ
 ለዚያ የእኛ ነገር ላም ባልዋለበት.....ይሆናል። ሰይጣን ማንንም
 ዐትመ ቢስ ሁሉ አይፈትንም። በጽድቅ ሥራቸው ያስቸገሩትን ጠንቃ
 ቆችንና ብርቱዎችን እንጂ።

፩፮. ፍየል ወዲህ ቅዝምዝም ወዲያ

ትንፋሽ ጎይለኛ የሆነውን ዶፍ ዝናም በዝሆን ጆሮ ውስጥ
 ታላልፋለች። ዝናቡ አልፎ ፀሐይዋ ስትወጣ ትንፋሽ ከዝሆን ጆሮ
 ትወጣና ዝም ብሎ መሰራዊ አግባብ አይደለም ብላ በማስብ ለሰይጣን
 ላት የመጠለያ አገልግሎት ምስጋናዋን ለመግለጽ በጭን ቅላቱ ዙፊ
 እገዛ... እያለች ትኩር ይመር ዝሆን ወደግራም ወደቀኝም እገነብዛለሁ

ዳርጋቱን ከያወርሳጠራ ቢታገል ከሰራዊት ከሰላም ማሳጠል ወጥቶ
በሰላም ተያዘው ከያወርሳጠራ ሰላም ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል
ይታወቃል። ተገቢው «ከያወርሳጠራ የሆነ ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል
በሰላም ዳርጋቱን ከያወርሳጠራ ሰላም ማሳጠል የሰላም ማሳጠል
አካል ልረብሰው ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል
ገንዘብ። ተገቢው ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል ማሳጠል
ከተወሰደ ከተወሰደ አልሰማውሽ። አላት ያለላል።

*** እንዲሁ ሰዎች በሰላም ምሥራቅ ወይም የጥላቻ ይሁን የፍቅር በሚት ሳይጥራቸው እኛ ግን እገሌ እንዲህ ይለታል ስለእኔ እንዲህ ያስባል በማለት የምናጠፋው ጊዜ ያለዋና ተግባራችንን ማብራራት ይቻላል። ሰዎች ለእኛ ያላቸውን ስሜት እወቃለን ለገሰዱልን ድረስ በግምት ብቻ እንዲህ ይሉናል አንበላ።

የዘ. በጨው ደንደስ በርበሬ ተወደደ

እጅግ በጣም ግዙፋ የሆነው ዝሆንና ሚጢጢዋ እንቁራሪት ባደኘነት መሠረቱ። ይኸ ባልከፋ፤ ከዕለታት በአንደኛው ቀን አንድ ትልቅ ድልድይ ሲሻገሩ እንቁራሪቷ ዘወትር እንደም ታደርገው ዝሆኑ ትከሻ ላይ ቁብ አለች። ከዕድሜው ጠቅ የተነሣ ያረጀው ድልድይ ዝሆኑ ሲራመድበት ሲጢዋ እያለ ጨካኝነት አቀላጠው። ይኼን እንቁራሪቷ ወደዝሆኑ ያርጦ ጠጋ ብላ «አያ ዝሆን! ገደብ ድልድዩን አነቃነቅነው አይደለ? » አለች አሉ። ድንቁም...

*** የክርስትና ጉዞ የማግበር፣ የአንድነት፣ የፍቅር ጉዞ ነው። በዚህ ጉዞ የዘሆንን ያህል አስተዋፅኦ ካላቸው በልጠው የአንቁራረት ያህል አስተዋፅኦ ያላቸው ሰዎች መታበይ የለባቸውም። በእው ትክክል እየተዘከሩ በጋራ ሥራ ሲያሳተፉ እኛ በሚለው ሐረግ ተባብረው እኛ እኮ አንቻልም። እያሉ ማወጃ አግባብ አይደለም

ሁላችንም የዐቅማችንን መሥራት ይጠበቅብናል። «በጨው ደንደስ በርበሬ ተወደሁ ለማለው ሐረግ መፈጸሚያ እንዳንሆን ዐደራ። ሁላችንም የየድርሻችንን እንሥራ።

፱. ማውራት ቀላል ነው

ሳያስቡት እያደፈጡ የሚለቅሟቸው የጠላቶቻቸው ድመቶች ጉዳይ ያንገበገባቸው እይጦች ጠቅላላ ጉባኤ ጠሩና የአይጥ ዐይነት ሁሉ ተሰበሰቡ። ከድንኮተኛው የድመቶች አደን የማምለሚ ምክሩም ቀጠለ በመጨረሻ እንዴ ጎረምሳ አይጥ ተነሣና የድመቶችን ድንኮተኛ አደን አስቀድመን የምናውቅበትና የምንጠነቀቅበት ብቸኛ መፍትሔ እንድ ብቻ ነው። እሱም ድመቶች እንገት ላይ ትንሽ ቃጭል ማሰር። በቃ ወደኛ ሲቀርቡ የቃጭሉን ድምፅ ስለም እሰማ ዘለን ጉድጓዳችን ውስጥ ጥልቅ ማለት ነው። የአይጦች ጉባኤ ሐሳቡን አድንቆ ጭብጨባውን አቀሰጠው። ሁሉም ፊቱ ፈካ።

ጭብጨባው ረዥም ጊዜ ቆይቶ ቀዝቀዝ ሲል እንድ ዕድሜው ገፋ ያለ አይጥ ብድግ አለና መፍትሔው በእውነቱ ከሆነ እጅግ

በጣም የሚደነት አው። ግን ሲል ሁሉም ማጥሪያም ጆመረ ከወደ መድረኩ ለካባቢ ጸጥታው እንዲከበር ትእዛዝ ተላልፎ ማጥሪያ ረመ ሲታገሥ ሽማግሌው እይጥ ቀጠለ ሕውነቱን እነቂ አው። መፍትሔው ጥሩ ነበር ግን ያንን ትንሽ ታዋል ከድመቶች እንገት ላይ የሚያንጠሳጥለው ማነው? እለና ተቀመጠ። ሁሉም እይጥ የጉዳዩ እሳሳቢነት ገብቶት ጸጥ አለ።

*** የምናወራውን መሆን ያቃተን ስንቶቻችን እንሆን? ሰው ሁሉ የሚናገረውን ያሰበበት ቢሆን ኖሮ የተናገረውን ከመተግበር ወደጎላ የሚያሸሽው እንዳት ነገር ባልነበረ ነበር። ሁሉም ቢሆን ብዙ ከማውራት ጥቂት መሥራት መብለጡን ልብ ልንል ይገባል።

፴፩. የእብድ ሩጫ

አንድ ጅብና አንድ ሰው መንገድ ላይ ይገናኛሉ። ጅቡ ሰውዬውን ለመብላት የተለመደ ምክንያት ይፈልግ ጀመር። እናም ጅቡ ሰውዬውን «ከወዴት መጣህ?» ብሎ ይጠይቃል። የእያ ጅቦን ምክንያት ፈላጊነት ያወቀው ብልህ ሰው «አንድ ለየት ያለ ቤት ልመርት ሐጄ» አለው ዘና ብሎ «ምን ዐይነት ቤት ነው ደግሞ ለየት ያለ የተባለበት ምክንያት» ሲል ጅቡ ይጠይቃል። ሰውየውም የጅቡን ትኩረት አጢና «ቋሚው በዐጥነት፣ ማገሩ በጎድን የተገጠገጠ ሲሆን ቋሚና ማገሩ በኩበት ጅማት ታስሯል። የምር ጊቱማ ዐይነት አይነግ በተፈጸሠ ሥጋ ከዳር እስከዳር ተገጥ ግጧል። ወለሉም ሆነ ዙሪያ ገባው በቅቤ ተለስኗል» አለው። እያ ጅቦ ምራቁን እየዋጠ በጎመጀ ስሜቱ ፈትሰክ ብሎ ሽምጥ ጋለበ። «ሌሎች ጅቦች ሳይቀድሙኝ ቤቱን ልዋጠው ብሎ ...» እዚህ ላይ ጅቡ በጣም ተሞኝቷል። ከመሮጡ በፊት ቢያንስ አትጣጫ እንኳን መጠየቅ ነበረበት ያጅብ እስከ ሃሬ ድረስ እየሮጠ ነው ማለት ነው?? አይ መስገብገብ።

*** በዙውን ጊዜ ሰው ከእግዚአብሔር ቀድሞ ሄደ ለመስጠት ሲደነዝም ይታያል። እሱ እኛን በታላቁን ልዕና መሆን ባይሆንም ምላሌነቱን ወስደን እኛም ለዎችን ይቅር ማለትና መጋ ገስ ይኖርብናል ተቻችሎ መኖር ከርስቲያናዊ እሜት ነው። ገደብ ጽድቅ ከወንድማችን መገለል እናስበልጠው ከርስቲያን ስለ እግዚአ ብሔር ሲል እብዝቱ ታጋሽና ቻይ ሊሆን ይገባል።

፱፯. የእንቁራራቶቹ ሩጫ

በእንቁራራት ዓለም ታላቅ የተባለለት የእንቁራራቶች ሩጫ ሊጀመር ጥቂት ደቂቃዎች ቀርተዋል። ለሩጫ የተለዩ ትም ሆኑ በተመልካች ቦታ የታደሙት እንቁራራቶች የተለዩ ጾዋ ችን እያነሱ ያወራሉ እብዛኛው የሚባሉው ግን ስለ ሩጫ ነበር ከሯሎቹ እንቁራራቶች መካከል አንዱ አሁን እሱ ሚደውን ጭቃ ያደረጉት እኛ እንዳናሸገፍ ነው። ይላል እንደሆነው እንቁራራት ሮገም «መስናክሱንም ቢሆን በጣም ከፍ እድርግውታል» ሲል ለላኛው አክታትሎ «ለመሆኑ በናሽንፍ የሽልማቱን ብር የሚሰጡን ይመስላችኋል» ይላል ተመልካች የሆኑት እንቁራራቶችም ሐሜታቸውን አቅልጠውታል። ሩጫው ተጀመረ እብዛኛው ሯጭ በወፊው ወጪው ልሞ ተስፋው መንምኗል። አንድ እንቁራራት ግን በመላሉ ልብ ገና ከመነሻው ጀምሮ ቀድሞ በመውጣት ዙፋን ሁሉ በአንድነት ሲመራ ቆይቶ አሸነፈ። በኋላ አንድ የእንቁራራት ጋዜጠኛ ቀሪብ አለና «አንደኛ ልትወጣ ያስቻለህና የብቃትህን ልትገልጽልኝ ትችላለህ?» ብሎ ሲጠይቀው እሱ ግን ምላሽ ሳይሰጠው ሰውነቱን ያሟ መቃታል። ጋዜጠኛው ግራ ገብቶት ሳለ ዓደጋዊ መጥተው ምስ ጢሩን ይነግሩታል እንቁራራቱ መልስ ያልመሰሰው በሌላ ምክንያት ሳይሆን ሾርው ስለማይሰማ ነበር። እንዲያውም ያልሰማ።

*** በዚህ ጋራ ጠፊ ዓለም ብዙ ሾርን ከሰጡ በመን ልላላ

ምጥን ቅመም

ፋጫ ለማሸነፍ እስቸጋሪ ነው። ለኃጢአት ሙቁ እንዳለው ሐዋርያው እኛም ለመጥፎ ነገር ጽመም /ደንቆሮ/ ልንሆን ይገባል። ሐሜቱና እሱባልታው፤ ከውስጣችን በሚፈጠረው ፍራቻ የሚመጣው ማስጠንቀቂያ ሁሉ በመንፈሳዊ ሥራችን ውስጥ ቦታ ሲገኝው እይገባም የክርስቲያን ጆሮ ማላገጫ እይደለም ስለዚህ መርጦ ይሰማል እንጂ እያግበሰብስም።

፱፰. ምቀኛ ቀባሪ አያሻውም

ሁለት ስፖርተኞች ነበሩ ሁለቱም በአንድ ላይ ይሠራሉ። ከሁለቱ አንዱ በማረፉ /በመሞቱ/ ሕዝቡ ለስፖርተኛው ያላቸውን እክብሮት ለመግለጽ የመታሰቢያ ሐውልት እንዲቆም ለት ያስቡና ተመካከረው ይፈጽሙታል። ይኸኔ በሕይወት ያለው የሚቹ ንደኛ በሚደረገው ነገር ሁሉ ውስጡ በቅናት ይበግናል። «ንደኞዬ እንዴት ሞቶም ይበልጠኛል» ሲል በእነሱ ሌሊት ተነሥቶ የመታሰቢያ ሐውልቱን ገንድሶ ለመጣል የብረት መሳሪያዎችን ይዞ በመሔድ ሐውልቱን መገዘገዝና መፍለጥ ይጀምራል። ከተወሰነ ደቂቃ በኋላ ግን ያ የሚዝግዘው ሐውልት እላዩ ላይ ይወድቅና በዚያው ቅጽበት ሕይወቱን ያጣል።

*** ተራጋሚ ራሱን ደርጋሚ ይሏል ይኸው ነው። ምቀኝነት በያለኝ ይበቃኛል እግዚአብሔርን ካለማመስገን የሚመጣ ልክፍት ነው ፍቅርን መቃብር ሲገድበው ምቀኝነት ግን በመቃብር አለመከልከሉ ያስደንቃል። ወገኖቹ ምቀኛ ቀባሪ አያሻውም ሥራው ራሱ ይቀብረዋልና በምቀኝነት በሽታ ተይዘን። የሰው ፈልጉ የራሱን ከማጣት ይጠብቀን።

ᐱ. ᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱ

*** አሸናፊ የሆነው ወገን ማስታወሻ የሚደነቅ ነው።
የአሸናፊው ያህልም ጥንቃቄ የሚያስፈልግበት ሁኔታ ሲኖር
በዚህ ምክር ቤት ስርዓት ነው። ባለፈው ዓመትም ምስራቅ ማዕዘን
ይካሄድበት ነበር። በዚህም ምክር ቤት ስርዓት ምስራቅ ማዕዘን

መግባቱ በወጪው ውስጥ ሊያስተምሩ ሊገኙ ተገታው
እንዲሆኑ ለማስገደድ አገሪቱ የሚፈልገው ልዩ ስራ እንደ
የመብራት ግመትና ተግባር ማድረግ ሆኖ እናገባለን ደግሞ እያ
የሰሩ ናቸው፡፡ እሱም እንደ ተግባር ተገታው ያለ ለግን ተግባር
እኔን አውግቶ ተቆርቆርቆር እዚህ ጋ አገሪቱን እያደራ ተቃ
ላለች፡፡ እሱም እንደሰሩ ስራውን አደራገደ፡፡

*** እርሳችን በሚዘው የሚመዘረብ እምነት ላይ
በግን ተሰብቶ የተሰበሰበ የሚደረግ ሕግ ነው። የሰነድ ተቀባይነት ላይ
ላው ለሚተገለጹ ማስተላለፍ የሚችሉት ሆኖ። እኛ ላይ ካልነበረ

ግን የተቃጠለ አምፑል ሆነናል ማለት ነው። ስለዚህ «ጉዳ በሃይማኖት ቁመት ጎልሞሱ ጠንክሩ።» አንደተባለ ልንነቃ ይገባል። ልቆሮ. ፲፮፡፲፫

፶፪. ባርኩልኝ

ሴትዮዋ የንስሐ አባታቸውን በተደጋጋሚ አየጠሩ በሆነ ዕቃ ዩን /ማቡኪያ/ ውሻ ለከፈችብኝ አባክዎን ይባርኩልኝ ይላሉ ከሆኑ ከአንዷም ሁለቱ ሦስቱም የሴትዮዋን ትእዛዛቸውን ፈጸሙ። ሲበዛባቸው ግን ሴትዮዋን ጠሩና ይኸውልኸ ልጄ ይኼ ነገር እኮ በዛ እንቺ በሆዕቃሽን መጠበቅ ካቃተኸ ውሻዋን አምጧልና አፏን ልባር ክልኸ አሉ ይባላል።

*** ወደ ቤተክርስቲያን ለምን አትመጣም? ስትባል የማይሆን ተልካሻ ምክንያት አትደርድር ሥራዬ ነው። ትምህርቴ ነው ወዘተ ... አትበል። አንተ እንድትመጣ የግድ ሥራሆንና ትምህርትህን ማበላሸት /ማጥፋት/ ከእግዚአብሔር አይጠበቅበትም። ሁላችንም ለጽድቅ ሥራ ካንጀት እናልቀስ...

፶፫. ምግቡን ይዘህበት...

ለውየው ሌሊቱን ሙሉ በትዝትና በፍርሐት አሳልፎ በማለፍ ጎረቤቱ ከሆኑ የዕድሜ ባለጸጋ ይቀርብና ቅዝቁን ያስረዳል። አባቱ ዛሬ ሌሊት ስጧት ነው ያነጋሁት አንድ ቀንም በሬ አየመጣ የተኛሁበት ካልወጋሁህ ይለኛል እኔም ቀንድና ቀንዱን ይገዢ እታገለግላለሁ... ስነቃ ግን ላብ በላብ ሆኔ ራሴን አልጋዬ ላይ እገኛለሁ... ተረጋግቼ መልሼ ስተኛም ያንኑ እያለሁ በዚህ ሁኔታ ሌሊቱን ሁሉ ስሰቃይ ነው ያደርኩት። ይልና ምላሽ በሚጠበቅ ተስፋ ሽማግሌውን ያያል። ሽማግሌውም ትንሽ ጊዜ በዝምታ ቆዩና ለመሆኑ የምትተኛው ምን ላይነው ብለው ጠየቁት ሰውየውም

የሥራ ፍሬውን ላይ ነው ለሰው ልሳ ይመሳሳል። በማንኛውም ቀለም
ፍሬው ታዲያ ምን ያድርግ ምንም ላይ ተኝተዋል ለሰው ይባላል።

*** ዝንባሌን የሚያስብሰባት ቆሻሻ መሆኑ ግልጽ ነው።
እንዲሁ ለሰውነትም ታማኝ ለሰውነት በመሆኑና ምክንያት የሚያ
መሆኑን መሳሪያ ተሳታፊን ለማለብ ለሰውነት ደረሰልኝ ለንግድ ለንግድ።
ይህ ደግሞ ሽንት ስት ተጭ ስት ለፍንጭን ለንግድም ያለ ነው።
ሁሉንም ስንት ምሩ ተሳታፊ ነት በሚያመሩን ጓደኞች ተለይተን
ነት በምንገባቸው የታዎች መጥተን ለንግድ «አጥርሽኝ» ወደ
ውጭ መጥቶ ምርር ስት ለሰውነት ይላል ታላቁ መጽሐፍ። ጌታን
በሳይሆን ምዴ የታ መጥቶና ርቆ ለሰውነት ጸላፊ ውጤቱም ጥሩ
ሆነ። ርታ. ጸጂ።ጸጂ

፶፬. የሰይጣን ጥያቄ

ሎች ርክብ መንፈስ ያደረሰትን ሰው ወደ ለገሩ ገደም

ይዘው መጡና ያድንላቸው ዘንድ ለገዳሙ አበምኔት /አለቃ/ ሰጡት የገዳሙ አበምኔትም በተሰጠው ጸጋ ተጠቅሞ በስመ እግዚአብሔር ሰይጣኑን ውጣ ሲለው። ሰይጣኑም «መውጣቱን እውጣለሁ ግን አንድ ጥያቄ ነበረኝ» ይላል። የገዳሙ አበምኔትም «ምንድነው ጥያቄህ» ይለዋል። ሰይጣኑም በወንጌል ላይ ፍየሎች በግራ በጎች በቀኝ ይቆማሉ። የሚል ቃል አለ ለመሆኑ በፍየልና በበግ የተመሰሉት እነማን ናቸው? ይህንን በምሳሌ አድርገን ሃረጃ አለው። የሰይጣኑ አመጣጥ የገዳሙ ያ ደግ አባትም እንዲህ መሰለ «በፍየል የተመሰሉት ኃጥአን! በበግ የተመሰሉት ደግሞ ጸድቃን ናቸው። በምሳሌ ሃረጃ ላልከው በፍየል ከተመሰሉ ኃጥአን መካከል ለምሳሌ አንዱ እኔ ነኝ። በበግ የተመሰሉ ጸድቃንን ግን አላውቅም። አሁን ግን ውጣ» አለው። ተንኮሉ የተነቃበትና ያጠመደው የውዳሴ ከንቱ መረብ ያልያዘለት ሰይጣንም በጎይል ጮኽ ከሰውየው ውጣ። በሽተኛውም ዳን።

*** ዛሬም ጠቢቅ የሰይጣን ጥያቄዎች አሉ። መምህራን ነን ብለን ጥያቄዎቹን ሳናመነኻቸው እያነጠርን ለመመለስ መሞከር እደጋ አለው። ምእመናንን ስናጽናናም በትሕትና ሆነን ይህ ነገር በእኔ ቢደርስከኝ እያልን መሆን ይገባዋል። እንደርግብ የዋህ እንደ እባብ ብልህ ሁኑ የተባልነውን አንርሳ። ውዳሴ ከንቱና የመዝ ልጣጭ አንድነው። ሁለቱም ድንገት ያፈርጣሉና። ስለዚህ ዘወትር ልንጠነቅቅ ያስፈልጋል።

፻፩. ሰይጣን አስቶኝ

አንድ ጊዜ አንድ አቡይ ሰው እራሱ ብቻ በሚያውቀው ጉዳይ ከነጫማው ዛፍ ላይ ለመውጣት ይታገላል። የሰውየውን ድርጊት ባሻገር ሆኖ ሲታዘብ የነበረውና የልቡን ጥመት የተረዳው ሰይጣን ለመንደሩ ሰው አስምቶ /ጮኽ/ «ይህንን ምክንያትም

ሰው እየልኝ ከነጫማው ዛፍ ላይ ለመውጣት ይታገላል። በኋላ ቢወድቅ ሰይጣን ነው የጣለኝ ሊል ነው» አለ ይባላል።

*** እንዳንድ ሰው በሚፈጥረው ስሕተትና ውጤቱ ራሱን ከመውቀስ ይልቅ ማላከክ ይቀናዋል። ልክ እንደአዳምና ሔዋን ከቅጣት ያላዳነ ምክንያት፤ እንዲህ ዐይነት ሰው ንስሐ ሲገባ «ቀን ጥሎኝ፤ ሰይጣን አስቶኝ፤ እግዚአብሔር ተጣልቶኝ» በይ ልኩ ይፍቱኝ ይላል። ሕያዊት ለባዊትና ነባቢት ነፍስ ተሰጥቶት ሳለ ዐውቆ የሠራውን ኃጢአት ላለማመን ምክንያት መደርደሩ ለሰው ልጅ እይጠቅመውም። ሁላችንም ራሳችንን እንይ፤ ራሳችንን እንውቀስ።

፶፮. ይሉኝታ

በድሮ ጊዜ ነው ለእንድ ንጉሥ ምርጥ ልብስ እናዘጋጃለን ብለው ብዙ ገንዘብ የወለዱ ሁለት ሰዎች መሉ ለመሉ ገንዘቡን ያጠፉትና ልብሱ የታለ ተብለው ሲጠየቁ ልብሱን እያዘጋጀን ነው። የምናዘጋጀው ልብስ እስከዛሬ ማንም ሰው ለብሶት የማያ ወቅና አጅግ በጣም ውድ ልብስ ነው። ስለዚህ ተጨማሪ ብር ያስፈልገናል በማለት ድጋሚ ብር ይቀበላሉ። ንጉሡ ወደ እነዚያ ተጣፊዎች ባለሟሎቹን ይልክና ሥራቸውን እዩ ይላል። ሁለቱ ተጣፊ ዎችም ለባለሟሎቹ ባዶ ቤትና ጠረጴዛ እያሳዩአቸው የንጉሡ ውድ ልብስ ይኸ ነው። ይህ ልብስ ኃጢአተኛ ለሆነ ሰው እይ ታይም። ይኼ ልብስ ጸድቅ ለሆነ ብቻ ነው የሚታየው አሉ። ባለሟሎቹ ምንም እንዳላዩ እያወቁ ኃጢአተኛ ላለመባል ብቻ ማየታቸውንና ማድነቃቸውን ዐሳወቁ። በሌላ ጊዜ ጨርሰናል ብለው ንጉሡ እንዲያይላቸው ጋበዙት ንጉሡም የሚታይ ነገር ባይኖርም ኃጢአተኛ ላለመባል አይቻለሁ አጅግ በጣም ጥሩ ልብስ ነው ብሎ ምስክርነት ሰጠ። አሳባቸው የተሳካላቸው አጭብርባሪዎችም ንጉሥ ሆይ! ይህ ልብስ በአደባባይ መመረቅ አልባሉም።

ልብሱን ለብሰው ሌላተኛው ሰው ሁሉ ማለፍ አለበት አሉኝ ሕዝቡ በወቅቱ ተጠርቶ በጎተሥ አደባባይ ከተተ።

ይህ የጎተሥ ልብስ በዐይነቱ እጅግ ውብ የሆነ መሆኑን ብዙ ብር የፈጸ ሰባቶችና ሰጸድቃን ካልሆነ ለኃጢአተኞች የማይታይ ረቂቅ ልብስ ነው ሲሉ ተጣፊዎቹ አስተጋቡ። ሕዝቡም ተከፈመ የሞቱ የፊሉን ኃጢአተኛ መሆኑንና አስመሆኑን ለመፈተሽ ሌላው በጥጽ ተዘርጦ በይጉንም ጸርገውንም ወደጎተሥ አደባባይ ላከ። ተጣፊዎቹ ባዶ እጃቸውን ልብስ እንዲያዝ በማስመሰል እያነሱ ይህ እክሊል ነው። ይኸኛው ደግሞ ካባ ... እያሉ ያላያሉ ሁሉም ኃጢአተኛ ላለመባል የሚያረኩትን ሳይሆን የማያረኩትን መሰከሩ አልፈው ጨበ። አሁን ጎተሥ ሆይ አንድ በአንድ ልብስዎን ያውልቁ፤ ይህን የክብር ልብስ እናልብስም ሲሉ ተጣፊዎቹ ጎተሡን አሳለቡና ጎተሥ እርቃኑን ሆነ ከዛም ጽዝ ይህ የውስጥ ስራህ ነው። ይኸ ደግሞ በላሊ፣ ይኸ ሸሚዝ ነው ይኸ ካባ ... እያሉ ባዶ እጃቸውን እያስጠጉ እጁን እግሩን ወደላይና ወደታች እያነሱ አለበት ስጋ አሉት። ጎተሥ ራቁቱን ነው ይህንን ደግሞ ጎተሡም ሕዝቡም ያውቁታል። ግን የጎተሡን ራቁትነት ቢናገሩ ልብሱን ያላያቸውት ኃጢአተኞች ስለሆናችሁ ነው ስለሚባሉ ብቻ ጎተሡም ባለሚሉቱም ጨምሮ ከሕዝቡም አንድ እንኳ አውነቱን የሚናገር ጠፋ።

በግርግሩ መካከል እንዲት የሮ ዓመት ሕፃን የያዘች እናት አለች ተንጠራርታ ወደፊት ወጣች ይሖኔ በጀርባዋ ያዘለችው ሕፃን ልጇ የጎተሡን ስራቁትነት ተመልክቶ በመገረምና ሮካ በማለት «እኔ ጎተሡ ራቁታቸውን ናቸው» ብሎ በኮልታፋና በሚጣፍጥ አንደበቱ የታየውን ሐቅ መሰከረ ሕዝቡ ሁሉ በግቅ ፈንዳ ጎተሡም ቶሎ ሸሹቶ ልብሱን ለበሰ።

*** ሐላፊተመሰላችሁ እንደ ሕፃንም ካልሆናችሁ መገንጠል

ለማያት ክቶ አትገቡም። /ማቴ. ፲፰-፫/ የተባለውን እናስታውስ
ሕፃናት ይሉኝታ እየውቱም። ሕፃናት በቀል የላቸውም፤ ሕፃናት የዋሆኛ
ናቸው፤ ያዩትን ይመስክራሉ የማያውቁትንና ያላዩትን እያወ
ሩም... እኛ እነሱን እናስተምራለን ብለን እንደክማለን እንጂ ካወቅ
ንበት ከእነሱም የሕፃናት ባሕርይ ብዙ ነገር እንማራለን።

፶፯. ማሳቀቅ

በረኅብ ጊዜ ነው አሉ አንድ ረኅብ የጸናበት ሰው
ከመንገድ ዳር የበቀለና በጣም አጭር የሆነ ሣር ተጉንበሶ ይነ
ጫል። በዛው ጉዳና አንድ ያልተጉዳና ጥሩ ኑሮ የሚኖር ሰው
ሲያልፍ ድርጊቱን ያይና በመተከዝ ቆም ብሎ ያስተውላል። ሣር
የሚነጫው ምስኪን የሰውየው ጥላ ከብደት ቀና ሲል ዐይን
ለዐይን ይጋጫሉ።

ተነሥና ተከተለኝ አለ ባለጠጋ መሳዩ ሰው ምስኪኑ
እንዴት እንደተሣፈረ ይያውቀውም። ተከተለው ወደመኖሪያ ቤቱ ተቃረበ
ትልቁን የውጪ መዝጊያ እስከፈተና ዘለቁ የሳሎኑን ቤት መዝ
ጊያ ባለጠጋው እየመራ ከፍተው ወደውስጥ ዘለቁ ጉዞው ሳያበቃ
ወደ ጓደኛው አልፈው በጎሮ በኩል ወጡና «ይኸውልህ ወደዚህ ያመ
ጣህህ ያን አጭር ሣር ተጉንበሰህ ለመንጫት ስትታገል እሳዝ
ነሆኝ ነው በል ይኸው እኔ ጓሮ ረዣዥም ሳር ሞልቷል እሱን ብሎ»
አለው ይላላል።

*** እቢት ማሳተቅ!!! ያ ምስኪኑ የግቢውን ማማር
የቤቱን ሣርማ ዐይቶ ምን ተመኝቶ ይሆን? የተወደዳችሁ ወገኖቼ
ሁላት ነገሮችን እናስብ የመጀመሪያው ሰዎች ውጫዊ ገጽታችንን
ዐያተውና ማርኳቸው ሲጠጉን የፈለጉትንና ያሰቡትን ዐይነት ሰዎች
ሆንን ያስመጥናታችን፤ ሁለተኛው ደግሞ በእግዚአብሔር ቤት
ከሃገር አለባበሳችንና እነጋገራችንን እሳምረን የዕድሜ ብዛት ያለን

መሆኑን ... ወደ ለየሳዋን መኖራችንን ነው ገን ገን ለንድ ቀን
ፈጣሪ ወደእኛ ቢመጣ ውስጣችንን ለንደውጧልን ሆኖ ያገኘው
ይሆን? ማሪ ፩፻፲፮፡፲፮፡፲፱፡

፩፻፲፮. በክርክር ...

በሌንድ ወንዝ ላይ ለንዲት የውሻ ቡችላ እና ድብ ውሃ
ይጠጣሉ። ድብ ከላይ በኩል ሲበጣ ቡችላዋ ደገዋ ከታች በኩል
ነው የምትጠጣው ሁለቱም ይጠቀሙታል። ድብ ቡችላዋን ለመብ
ላት ይፈልጋል ቡችላዋም ሳለመጣለት። ድብ የለመደውን ግመሳኝት
ፈልጎ ለንዲህ አለ። ቡችላዋን «ለገዢ ቡችላ ለምንድነው ውሃውን
የምታደርጁባት? አላሲጠጣ ማለትሽ ነው?» አላት። ቡችላዋም
ደገገገጥ ብላ «አንድ ሊያ ደቦ ለርሲም የሚጠጡት ከላይ እኔ
የምጠጣው ከታች ውሃውም ወሬጅ ነው ለንዲት ለድርጊ ነው
የማድረግባት?» አለች። በመካከላቸው ለትንሽ ጊዜ ጸዋታ ሆነና
ድብ ነገር ፍለጋውን ለንድዝ ተጠል «ለገዢ ቡችላ የሂረ ዓመት የሰደ
ብሽኝን ታስታውሼው የለ?» አለ። ቡችላዋ በጣም ደገገገጣ ለንዲ
ሊያ ደቦ እኔ ከተወለድኩ እኮ ፤ ወር አልሆነኝም አለችው። ዕትዳ
ያልተሳሳለች ሊያ ደቦም በንዲትና በቱጣ ወደላጠጥሷ ተጠግቶ
«በክርክር ባትቻይም ከመጣለት ሊታመልጧልም።» አለና ስለ
ቀጣት። ድርስ ቢሆን «ሊያደቦ ሳትማኝኝ ብላኝ» ለደረሰ ተረቱ።

*** ውድ የኢትዮጵያ ቤተክርስቲያን ልጆች፣ እኛ
ሃይማኖታችንን የምንማረው በክርክር አይደለም። ለባቶቻችን የተ
ማሩትን ሕይወት ኖረውባቸዋል። እኛም መማራችን ለንድ ትልቅ
ቱም ነገር ሆኖ ለየተማርን እውነትን ማወቅና ባወቅኸው እውነት መኖር
አንጂ ለምቶ፣ ተምሮና በውቅ መጥፋት የለብንም። በክርክር
ባትቻሉም ከመጣለት ሊታመልጡም ብሉ ጠላት ዲያቢሉስ ለንዳ
ያጠፋን ለንጠነተቶ ያስፈልጋል። የቤተክርስቲያን ጠላቶች ለንደ

እስከት ስልታቸውን በቀያየሩ ቁጥር ምላሽ ለማዘጋጀት መትጋቱ እንዳለ ሆኖ ጥቅስን ከጥቅስ በማቆራኝት ምላሽ ለማዘጋጀት ብቻ ስንጥር የንስሐና የሥጋ ወደሙ ሕይወታችንን መዘንጋት የለብንም። ሰውቀታችን በተግባር ካልተደገፈ ከጥፋት አያድነንምና።

፻፱. ተመስገንን አለማወቅ

ባልና ሚስቱ በባሕር ዳርቻ ሽርሽር ይላሉ። ድንገት ማዕ በል ይመጣና ባልን ቀምቶ ወደ ባሕሩ ጥልቅ ይሸሻል። ሚስት በሁኔታው ተደናግጦው የእንባቸውን ጎርፍ እያወረዱ ዐይናቸውን ወደሰማይ እንጋጠው እግዚአብሔር ሆይ! እባክህ ባለቤቴን መልስልኝ...» እያሉ ይጮኹ ጀመር እግዚአብሔርም የቅርብ እምላክ ነውና ጸሎታቸውን ሰምቶ ባለቤታቸውን ውሃው ተፍቶ ወደዳር አወጣቸው። ሴትዬዋ እላመኑም ሮጡ. . . ተጠግተው ሲያዩ ባለቤታቸው ከእሕይወታቸው ከውሃው ተርፈዋል። ምን አሉ መሰላችሁ «እግዚአብሔር ሆይ! የእኔን የድካሞን ጸሎት ሰምተህ ባለቤቴን ስለመለስክልኝ አመለግንሃለው። ዳሩ ግን በእናቱ ላይ እድርጎት የነበረው ባርኔጣ የታል?» አሉ። በሐዘን። እቤት! የሰው ነገር?

*** ብዙዎቻችን እንዲህ ልንሆን እንችላለን። እስኪ እንድ ነገር ቆም ብለን እናስብ እግዚአብሔር በሕይወታችን ዘመን ከሰጠንና ካደረገልን ነገሮች ሁሉ እና እኛ አላደረገልንም ከምን ላቸው ነገሮች የቱ ይበዛል? እርግጠኛ ነኝ የሰጠን፣ ያለንና የተደረገልን ነው የሚበልጠው /የሚበዛው/ ሴትዬዋ ባለቤታቸውን መልሶ ላቸው ባርኔጣው በውሃ በመወለዱ አዘኑ። ያደረገልን ካላደረገልን ስለሚበዛ ፈጣሪያችንን ያላደረክልን ነገር የለምና እናመለግንሃለን እንበለው /ኢሳ. ፪፡፱/ ወገኖቹ ሥጋዬን ብሉ ደሜን ጠጡ ብሎ ከመስጠት የሚበልጥ ምን ስጦታ አለ?